

Plan wynikowy edukacji religijnej w klasie III szkoły podstawowej

I. Modlimy się

TEMAT 1: DLACZEGO MAMY SIĘ MODLIĆ? PRZYKŁADY MODLITWY W PIŚMIE ŚWIĘTYM

Cele katechetyczne:

- poznanie biblijnych przykładów modlitwy;
- zachęta i wdrażanie uczniów do praktykowania codziennej modlitwy.

Treści:

- modlitwa w życiu chrześcijanina pogłębia więź z Panem Bogiem. Modlić się powinniśmy zawsze, tak, jak czynili to bohaterowie biblijni.

Metody dydaktyczne:

- pokaz; praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; plansze z napisami: Hiob, faryzeusz, celnik, Salomon, Pan Jezus, Modlę się o ...; ilustracja z klasy II ukazująca faryzeusza i celnika; kartki do wyboru postaw pozytywnych i negatywnych.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznaje uczniów z istotą modlitwy na przykładzie wybranych postaci biblijnych;
- wdraża uczniów do podejmowania praktyki codziennej rozmowy z Bogiem.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wymienia postacie poznane na lekcji: Salomon, Hiob, faryzeusz i celnik;
- modli się w czasie katechezy;
- wyraża postanowienie codziennej modlitwy;
- podejmuje praktykę codziennej modlitwy;
- opowiada o poznanych na katechezie postaciach;
- opisuje modlitwę Salomona, Hioba, faryzeusza i celnika;
- wyjaśnia, dlaczego modlitwa w życiu chrześcijanina jest ważna;
- opowiada o modlitwie Pana Jezusa.

TEMAT 2: DLACZEGO ODMAWIAMY PACIERZ? PACIERZ JEDNĄ Z PODSTAWOWYCH MODLITW CHRZEŚCIJANINA

Cele katechetyczne:

- pogłębienie wiadomości o chrześcijańskiej modlitwie;
- zachęta do wytrwałej, wiernej, codziennej modlitwy i odmawiania pacierza.

Treści:

- modlitwa nie może być aktem jednorazowym. Relację z Panem Jezusem kształtujemy codziennie i wytrwale. Modlitwy pacierzowe pomagają nam pamiętać o Panu Bogu i pogłębiać relacje z Nim.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z tekstem biblijnym; prezentacja multimedialna; quiz modlitewny; rachunek sumienia.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; zdjęcia sportowców; piłka; skakanka; ciężarki; arkusz szarego papieru z wypisanym dużymi literami „Wyznaniem wiary”; magnesy; plansze z nazwami modlitw; CD z piosenką pt.: „Czytaj Biblię, módl się co dzień”.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznaje uczniów z pacierzem, jako jedną z form modlitwy chrześcijańskiej;
- zachęca do codziennego odmawiania pacierza.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wymienia i zna na pamięć części pacierza: znak krzyża, Modlitwę Pańską, Pozdrowienie Anielskie, Wierzę w Boga, Akty: wiary, nadziei, miłości, żalu;
- uzasadnia, dlaczego trzeba się codziennie modlić;
- opowiada przypowieść o ewangelicznej wdowie;
- wyjaśnia, jaki związek ma ta przypowieść z modlitwą;
- podejmuje postanowienie codziennej modlitwy pacierzem;
- śpiewa piosenkę pt.: „Czytaj Biblię, módl się co dzień”.

TEMAT 3: DLACZEGO NA MODLITWIE MAMY DZIĘKOWAĆ, PROSIĆ, PRZEPRASZAĆ I UWIELBIAĆ BOGA? DOSKONALIMY RÓŻNE FORMY MODLITWY

Cele katechetyczne:

- doskonalenie umiejętności modlitwy dziękczynienia, prośby, przeproszenia i uwielbienia;
- zachęta do praktykowania różnych sposobów modlitwy.

Treści:

- autorzy Psalmów uczą, jak dziękować, prosić, przepraszać i uwielbiać Pana Boga. Modlitwa z użyciem tych słów jest ważnym etapem na drodze duchowego rozwoju chrześcijanina.

Metody dydaktyczne:

- praca z tekstem biblijnym; dobór sytuacji; zgadywanki.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; kartki ze słowami: proszę, przepraszam, dziękuję, chwalebę; kartki z napisami: modlitwa dziękczynna, modlitwa prośby, modlitwa przebłagania, modlitwa uwielbienia; CD z piosenką pt. „Wielbić Imię Pana dziś chcę”; arkusze z tekstami Psalmów; kartki A3, karteczki z opisami sytuacji dla każdej z grup; klej; magnesy.

Zadania nauczyciela religii:

- w oparciu o wybrane fragmenty Psalmów, omawia różne rodzaje modlitwy: dziękczynienia, prośby, przeproszenia i uwielbienia;
- zachęca uczniów do praktykowania tych form modlitwy.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, co to jest Psalm;
- wie, gdzie zapisane są Psalmy;
- modli się we wspólnocie klasowej;
- wymienia i rozróżnia, za które sytuacje Panu Bogu dziękujemy, za które przepraszamy, w jakich możemy Go prosić;
- cytuje słowa Psalmów;
- formułuje modlitwę, w której wielbi Boga, dziękuje Mu, prosi i przeprasza Boga;
- podaje intencje do modlitwy spontanicznej;
- śpiewa piosenkę pt. „Wielbić Imię Pana dziś chcę”

TEMAT 4: DLACZEGO WARTO MODLIĆ SIĘ SWOIMI SŁOWAMI? UCZYMY SIĘ MODLITWY SPONTANICZNEJ

Cele katechetyczne:

- doskonalenie umiejętności modlitwy własnymi słowami;
- wychowanie do spontanicznej rozmowy z Panem Jezusem.

Treści:

- modlitwa to proste wzniesienie myśli do Pana Boga. On słucha tego, co mówimy – jesteśmy dla Niego ważni. Możemy szczerze opowiadać Mu o naszym życiu.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie, pogadanka, praca z tekstem biblijnym, puzzle wyrazowe.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; plansze z napisem: „Modlitwa”, kartki do puzzli wyrazowych; tekst opowiadania.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznaje uczniów z możliwością modlitwy własnymi słowami;
- kształtuje postawę spontanicznej rozmowy z Panem Jezusem.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- definiuje modlitwę jako opowiadanie Panu Bogu o swoim życiu;
- wymienia, co pomaga i co przeszkadza w modlitwie;
- wie, że modlitwa spontaniczna jest ważna i potrzebna;
- wyjaśnia, dlaczego warto modlić się własnymi słowami;
- układa własną modlitwę.

TEMAT 5: CZY MOŻEMY SIĘ MODLIĆ BEZ SŁÓW? UCZYMY SIĘ MEDITACJI CHRZEŚCIJAŃSKIEJ

Cele katechetyczne:

- poznanie medytacji chrześcijańskiej jako sposobu modlitwy;
- zachęta do zapraszania Pana Jezusa do życiowych „burz”.

Treści:

- medytacja zbliża nas do Pana Boga. Bóg pozwala nam odczuwać swoją obecność w ciszy i skupieniu serca.

Metody dydaktyczne:

- praca z tekstem biblijnym; prezentacja multimedialna; medytacja biblijna.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; tekst opowiadania; plansza ze słowem: „Medytacja”; CD z piosenką pt. „Chcę tylko być być”; prezentacja multimedialna przedstawiająca burzę z towarzyszącymi jej odgłosami; komputer i rzutnik multimedialny.

Zadania nauczyciela religii:

- wyjaśnia pojęcie medytacji i zapoznaje z nią uczniów;
- przeprowadza medytację w trakcie katechezy;
- zachęca do podejmowania praktyki medytacji.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, że cisza jest warunkiem koniecznym do osobistej modlitwy;
- uczestniczy w medytacji prowadzonej przez katechetę;
- wie, na czym polega medytacja;
- opowiada perykopę biblijną o uciszeniu burzy na jeziorze;
- śpiewa piosenkę pt. „Chcę tylko być być”.

TEMAT 6: MODLIMY SIĘ. KATECHEZA PODSUMOWUJĄCA

Cele katechetyczne:

- podsumowanie wiadomości o modlitwie;
- zachęta do codziennej, wytrwałej modlitwy.

Treści:

- modlitwa to rozmowa z Bogiem, wsłuchiwanie się w Jego głos, trwanie w Jego obecności. Każdy rodzaj modlitwy pogłębia naszą więź z Jezusem.

Metody dydaktyczne:

- słoneczko skojarzeń; wykreślanka; praca w grupach nad receptą na dobrą modlitwę; praca z tekstem, pogadanka.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; karteczki z napisami: modlitwa prośby, modlitwa przeproszenia, modlitwa dziękczynienia, modlitwa uwielbienia; plansza ze słowem: Modlitwa; obraz Pana Jezusa, szary papier, markery.

Zadania nauczyciela religii:

- podsumowuje dotychczasowe informacje na temat modlitwy;
- wskazuje na znaczenie modlitwy w codziennym życiu chrześcijanina;
- zachęca do wytrwałości w modlitwie.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- podaje skojarzenia związane ze słowem „modlitwa”;
- wie, jak Pan Jezus określa sam siebie w przypowieści o winnym krzewie;
- wymienia dary otrzymywane od Pana Jezusa w czasie modlitwy;
- cytuje fragment J 15, 5.7-9;
- wymienia sposoby trwania w Panu Jezusie;
- rozumie i wyjaśnia znaczenie modlitwy w życiu chrześcijanina.

II. Witamy i przepraszamy Pana Jezusa

TEMAT 7: DLACZEGO NALEŻY PRZYGOTOWAĆ SIĘ DO MSZY ŚWIĘTEJ? NAJWAŻNIEJSZE SPOTKANIE

Cele katechetyczne:

- ukazanie konieczności przygotowania się do uczestnictwa we Mszy Świętej;

- wskazanie konkretnych form dobrego przygotowania się na spotkanie z Jezusem w Eucharystii i zachęta do stosowania ich w życiu.

Treści:

- Msza św. to bardzo ważne spotkanie z Panem Jezusem. Do tego spotkania należy się odpowiednio przygotować.

Metody dydaktyczne:

- pokaz; praca z tekstem biblijnym; podróż w wyobraźni.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; mapa Palestyny; ilustracja przedstawiająca świątynię jerozolimską i 12 – letniego Pana Jezusa; ilustracja wnętrza kościoła, flamastry, kilka arkuszy papieru z tekstem wiersza.

Zadania nauczyciela religii:

- ukazuje konieczność przygotowania się do Mszy św.;
- omawia konkretne formy przygotowania do Eucharystii;
- zachęca do praktykowania ich w życiu.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, kto i w jakim celu wędrował do Jerozolimy;
- wskazuje kościół jako miejsce, w którym czeka na nas Pan Jezus;
- podaje przykłady dobrego przygotowania się do Eucharystii
- wie, że z całą rodziną przygotowujemy się i uczestniczymy we Mszy św.;
- ocenia swoje dotychczasowe przygotowanie się na Mszę św.;
- wyjaśnia, dlaczego powinniśmy przygotować się do Mszy św.;
- potrafi wyjaśnić, na czym polega dobre przygotowanie się na spotkanie z Bogiem w kościele.

TEMAT 8: Z JAKICH CZĘŚCI SKŁADA SIĘ MSZA ŚWIĘTA? STRUKTURA EUCHARYSTII

Cele katechetyczne:

- uświadomienie, jak wielkim darem jest Eucharystia, w której Pan Jezus daje nam samego siebie;
- zapoznanie ze strukturą Mszy św.;
- wychowanie do świadomego w niej uczestnictwa.

Treści:

- Msza św. ma uporządkowaną strukturę, na którą składają się następujące elementy: obrzędy wstępne, liturgia słowa, liturgia eucharystyczna, obrzędy zakończenia. Znajomość struktury Mszy św. pomaga w dobrym jej przeżyciu.

Metody dydaktyczne:

- pokaz, pogadanka, praca z tekstem biblijnym; wykreślanka.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; CD z muzyką organową oraz z pieśnią pt.: „O Panie, Ty nam dajesz”; fragment tekstu z „Apologii chrześcijan” św. Justyna; kartoniki z nazwami poszczególnych części Mszy św.; ilustracje/zdjęcia przedstawiające części Mszy św.

Zadania nauczyciela religii:

- uświadamia uczniom wartość Eucharystii, w której Pan Jezus daje nam samego siebie;;
- omawia strukturę Mszy św.;
- kształtuje postawę świadomego w niej uczestnictwa.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wymienia poszczególne części Mszy św.;
- wskazuje źródło, z którego wywodzi się struktura Mszy św.;
- omawia w sposób bardzo ogólny poszczególne części Eucharystii;
- opowiada, jak wyglądała Msza św. pierwszych chrześcijan;
- opisuje, na czym polega świadome uczestnictwo we Mszy św.;
- śpiewa pieśń pt.: „O Panie, Ty nam dajesz”.

TEMAT 9: JAK ROZPOCZYNAJEMY MSZĘ ŚWIĘTĄ? ZNAK KRZYŻA NAJPROSTSZYM WYZNANIEM WIARY

Cele katechetyczne:

- uświadomienie, że przez znak krzyża, wykonywany na początku Mszy św., wyznaje się wiarę w obecność całej Trójcy Świętej podczas Eucharystii;
- zachęta do czynienia znaku krzyża z szacunkiem i starannością. Kształtowanie postawy świadomego przeżywania początku Mszy św.

Treści:

- od momentu wejścia do kościoła uświadamiamy sobie szczególną obecność Trójcy Świętej. Znak krzyża jest najprostszym wyznaniem wiary w Boga Ojca, Syna Bożego i Ducha Świętego. W ich Imię zostaliśmy ochrzczeni.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; pokaz; praca z tekstem biblijnym; test luk.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; ilustracje lub napisy: 1. Dziecko czyni znak krzyża przy kropielnicy/żegna się wodą święconą; 2. Dziecko klęczy przed tabernakulum/ Pozdrowienie Pana Jezusa: „Niechaj będzie pochwalony Przenajświętszy Sakrament. Teraz i zawsze i na wieki wieków. Amen”; 3. Śpiewające dzieci/ Pieśń na wejście; 4. Kapłan przy ołtarzu/ całuje ołtarz; 5. Dziecko czyniące znak krzyża/ „W Imię Ojca, I Syna i Ducha Świętego. Amen; 6. Słowa kapłana pozdrawiającego wiernych/ „Miłość

Boga Ojca, łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z nami wszystkimi”; ilustracja przedstawiająca chrzest Pana Jezusa w Jordanie; Msza św. nagrana na CD lub DVD.

Zadania nauczyciela religii:

- uświadamia uczniom wartość i sens znaku krzyża wykonywanego na początku Mszy św.;
- wychowuje do świadomego przeżywania początku Mszy św.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wymienia trzy Osoby Trójcy Świętej;
- wie, że został ochrzczony w Imię Trójcy Świętej;
- wie, że na Mszy św. spotyka się z całą Trójcą Świętą;
- uzasadnia, dlaczego znak krzyża jest modlitwą ku czci Trójcy Świętej;
- wymienia po kolei czynności od znaku krzyża przy kropielnicy do rozpoczęcia Mszy św.;
- z szacunkiem czyni znak krzyża świętego;
- wyjaśnia znaczenie żegnania się wodą święconą z kropielnicy przy wejściu do kościoła;
- omawia po kolei obrzędy wstępne do Aktu pokuty i wyjaśnia je.

**TEMAT 10: DLACZEGO SŁOWO „AMEN” JEST WAŻNE?
„AMEN” – „WIERZĘ” I „NIECH SIĘ TAK STANIE”**

Cele katechetyczne:

- uświadomienie, że Pan Jezus podczas Eucharystii czeka na nasze wyznanie wiary;
- wychowanie do wyznawania swojej wiary poprzez świadome wypowiedzianie słowa „Amen”.

Treści:

- słowo „Amen” oznacza m. in. „wierzę”, „niech się tak stanie”. Każde świadome wypowiedzienie słowa „Amen” jest formą wyznania wiary.

Metody dydaktyczne:

- zabawa w powitanie; pogadanka; praca z tekstem biblijnym; niedokończone zdania.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; plansze z napisem: „Amen”, „Wierzę w jednego Boga ...”, „Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie ...”, „Ciało Chrystusa”; napisy: dziecko, kolega, koleżanka, sąsiad, ciocia, sąsiadka, dziadek, dyrektor, siostra zakonna, ksiądz, mama, tata (...); ilustracja przedstawiająca spotkanie Tomasza ze zmartwychwstałym Jezusem; kartki A4 z narysowanym kołem; flamastry; książeczki do nabożeństwa; plakat wyjaśniający znaczenie słowa „Amen”.

Zadania nauczyciela religii:

- wyjaśnia znaczenie słowa: „Amen”;
- zachęca do wyznawania wiary poprzez świadome używanie słowa: „Amen”.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- opowiada perykopę o spotkaniu zmartwychwstałego Jezusa z niewiernym Tomaszem;
- wskazuje kilka momentów Mszy św., kiedy wypowiedziane jest słowo „Amen”;
- uzasadnia, że świadome wypowiedzenie „Amen” jest wyznaniem wiary;
- stwierdza, że Pan Jezus mówiąc: „Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli” domaga się wyznania wiary;
- wyjaśnia, co oznacza słowo „Amen”;
- uzasadnia, dlaczego każda modlitwa zakończona jest słowem „Amen”;
- śpiewa piosenkę pt.: „Alleluja Alleluja Amen Amen Alleluja”.

**TEMAT 11: DLACZEGO NA POCZĄTKU MSZY ŚWIĘTEJ
PRZEPRASZAMY ZA NASZE GRZECHY?
AKT POKUTY.****Cele katechetyczne:**

- przypomnienie, że każdy grzech jest oddaleniem się od Boga i ludzi – wspólnoty Kościoła;
- budzenie postawy nawrócenia i pokuty.

Treści:

- spotykając się z Panem Jezusem na Eucharystii, należy mieć czyste serce. Elementem Mszy św. jest akt pokuty, w którym człowiek przeprasza Boga za grzechy popełnione myślą, mową, czynkiem i zaniedbaniem. Dzięki temu może pełniej uczestniczyć we Mszy św.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie, pogadanka, praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; tekst opowiadania; ilustracja przedstawiająca jawno-grzesznicę; napis: „Uznajmy przed Bogiem, że jesteśmy grzeszni, i błagajmy Go o miłosierdzie, abyśmy mogli godnie złożyć Najświętszą Ofiarę”; tekst „Aktu pokuty”; czerwone karteczki; dzbanek.

Zadania nauczyciela religii:

- omawia „Akt pokuty” we Mszy św.;
- przypomina podstawowe informacje dotyczące zagadnienia grzechu;
- uświadamia uczniom potrzebę żałowania za grzechy i proszenia Boga o ich przebaczenie.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- idąc na Mszę św., przypomina sobie grzechy i zaniedbania popełnione w ostatnim czasie;
- prosi Boga o przebaczenie grzechów;
- wie, że spowiedź powszechna uwalnia od grzechów lekkich, z ciężkich natomiast należy się wyspowiadać, aby móc w czasie Mszy św. przyjąć Komunię Świętą;
- odmawia modlitwę: „Spowiadam się Bogu...”;
- na podstawie tekstu biblijnego opisuje zachowanie kobiety grzesznej;
- uzasadnia znaczenie bicia się w pierś przy słowach: „Moja wina, moja wina, moja bardzo wielka wina”;
- dziękuje Bogu za dobro, przeprasza za zło.

TEMAT 12: DLACZEGO ŚPIEWAMY „CHWAŁA NA WYSOKOŚCI BOGU”? UWIELBIAMY NASZEGO PANA

Cele katechetyczne:

- zapoznanie z treścią hymnu „Chwała na wysokości Bogu”;
- kształtowanie postawy radosnego uwielbiania Boga.

Treści:

- poprzez śpiewanie hymnu „Chwała na wysokości Bogu” ludzie uwielbiają Boga w Trzech Osobach. Robią to na początku Mszy św. To uwielbienie rodzi się m. in. z wdzięczności za Jego miłosierdzie i miłość, których doświadczają już w „Akcje pokuty”.

Metody dydaktyczne:

- kod literowy; pogadanka; burza mózgów; praca z tekstem biblijnym; niedokończone zdania.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; plansze z napisem: „Wielbię Boga”, „Hymn uwielbienia = Gloria = Pieśń Chwały”; ilustracja przedstawiająca uzdrowienie paralityka; świeca; krzyż.

Zadania nauczyciela religii:

- przedstawia treść hymnu: „Chwała na wysokości”;
- uzasadnia obecność hymnu w liturgii Mszy św.;
- kształtuje postawę radosnego uwielbiania Boga.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- na podstawie perykopy biblijnej wyjaśnia, za co paralytyk wielbił Pana Jezusa;
- przyporządkowuje hymn „Chwała na wysokości Bogu” do odpowiedniej części Mszy św.;
- wie, że po „Akcje pokuty” wielbi się Boga pieśnią chwały;
- nazywa hymn „Gloria” pieśnią chwały.
- wyjaśnia znaczenie słowa „wielbić”;
- podaje przykłady, jak w życiu codziennym można wielbić Boga;
- recytuje z pamięci modlitwę: „Chwała na wysokości Bogu”.

TEMAT 13: CZYM JEST KOLEKTA?

ODDANIE BOGU WSZYSTKICH SWOICH SPRAW

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów ze znaczeniem „kolekty”;
- zachęta do właściwego przeżywania tej modlitwy.

Treści:

- kolekta to modlitwa, w której zbiera się poszczególne intencje wiernych zgromadzonych na Mszy św. Jest odmawiana po skończeniu hymnu „Chwała na wysokości Bogu” i zamyka obrzędy wstępne Mszy św.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie, pogadanka, krzyżówka, praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- opowiadanie B. Ferrero „Idź ty za mnie”; Pismo św.; ilustracja przedstawiająca ludzi modlących się w kościele; plansza z napisem: „Kolekta” – „modlitwa dnia”.

Zadania nauczyciela religii:

- uświadamia uczniom znaczenie „kolekty”;
- uczy właściwego przeżywania tej modlitwy.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- podaje znaczenie słowa „kolekta”;
- dostrzega związek pomiędzy kolektą, a intencjami zgromadzonych w kościele wiernych;
- rozwiązuje krzyżówkę z hasłem „kolekta”.
- graficznie przedstawia prośbę, jaką przedstawi Bogu podczas kolekty;
- w chwili ciszy, po słowach kapłana: „Módlmy się...”, w myślach przedstawia Bogu swoje prośby, z którymi przyszedł na Mszę św.;
- podejmuje się wyjaśnić swoim rodzicom sens „kolekty”.

TEMAT 14: OBRZĘDY WSTĘPNE.

KATECHEZA PODSUMOWUJĄCA

Cele katechetyczne:

- uporządkowanie, utrwalenie i pogłębienie wiadomości i umiejętności uczniów związanych z pierwszą częścią Mszy św. – obrzędami wstępnymi.

Treści:

- Msza św. ma swoją strukturę. Rozpoczyna się od obrzędów wstępnych, na które składają się: pieśń na wejście, pozdrowienie wiernych, „Akt pokuty”, hymn „Gloria”, kolekta.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; praca z tekstem biblijnym; konkurs.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; tekst opowiadania; zestaw pytań do konkursu; znaczki – uśmiechnięte buzie; plansze z napisem: grupa 1, grupa 2, grupa 3, grupa 4, grupa 5, dyplomy lub obrazki w nagrodę.

Zadania nauczyciela religii:

- przypomina wiadomości dotyczące obrzędów wstępnych Mszy św.;
- przygotowuje do właściwego przeżywania tej części Eucharystii.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, z kim spotyka się w czasie Mszy św.;
- wymienia elementy obrzędów wstępnych Mszy św.;
- przyjmuje właściwą postawę ciała w czasie obrzędów wstępnych;
- wyjaśnia, co dzieje się podczas „Aktu pokuty”, hymnu „Gloria” i „kolekty”.
- omawia poszczególne elementy obrzędów wstępnych;
- własnymi słowami streszcza poznane fragmenty Pisma św.;
- recytuje z pamięci: „Akt pokuty” i hymn „Gloria”.

III. Słuchamy Pana Boga i odpowiadamy Mu

TEMAT 15: JAK POROZUMIEWAJĄ SIĘ LUDZIE? SŁOWO MÓWIONE I PISANE

Cele katechetyczne:

- ukazanie wartości słowa mówionego i pisanego w relacjach międzyludzkich;
- wychowywanie do odpowiedzialności za własne słowa.

Treści:

- słowo mówione i pisane pozwala ludziom porozumiewać się między sobą. Ważną rolę ograżają tu czasopisma, książki, listy, mejle, itp. Należy być odpowiedzialnym za własne słowa.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z tekstem biblijnym; „burza mózgów”.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; nagranie słów: „dzięki temu, co mi powiedziałeś wiem, jak ci pomóc”; „ja mam swoje sprawy, nie zawracaj mi głowy” oraz „fajnie mieć takiego kolegę, jak ty”; „nie chcę cię znać, jesteś okropny”; list; świąteczna lub imieninowa pocztówka; encyklopedia; tomik wierszy; gazeta; mapa.

Zadania nauczyciela religii:

- omawia znaczenie słowa mówionego i pisanego w relacjach międzyludzkich;
- uczy odpowiedzialności za wypowiedziane i pisane słowa.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- pamięta, że mowa jest darem od Boga;
- wskazuje na słowa jako sposób porozumiewania się ludzi;
- dokonuje właściwego doboru słów w kontaktach z ludźmi.
- określa znaczenie słowa mówionego i pisanego;
- wskazuje przykłady, co byłoby, gdyby nie było ani pisma ani słowa;
- sprawia przyjemność drugiej osobie za pomocą słowa.

**TEMAT 16: W JAKI SPOSÓB PAN BÓG MÓWI DO NAS?
PISMO ŚWIĘTE JEST SŁOWEM BOGA****Cele katechetyczne:**

- przypomnienie i pogłębienie prawdy, że Pismo św. jest najpiękniejszym listem, który przekazał ludziom kochający ich Bóg;
- budzenie wdzięczności wobec Pana Boga za Jego miłość do ludzi oraz za Jego słowo;
- zachęta do słuchania i czytania Pisma św.

Treści:

- Pismo św. to słowo Boga skierowane do człowieka. Jest ono jakby listem Boga do ludzi wszystkich czasów, listem pełnym miłości i troski o każdego. Staramy się okazywać wdzięczność Panu Bogu za Jego słowo.

Metody dydaktyczne:

- pokaz: listów, pocztówek, książek; pogadanka; pokaz ilustracji; praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; świeca; stół nakryty białym obrusem; pocztówki (święteczne, imieninowe, z wakacji); koperty z listami; różne książki, np. książka kucharska, atlas samochodowy, słownik ortograficzny, zbiór bajek, podręcznik ucznia); CD z pieśnią pt. „Niechaj z nami będzie Pan”.

Zadania nauczyciela religii:

- przypomina informacje na temat Pisma św.;
- ukazuje potrzebę wdzięczności wobec Boga za Jego słowo;
- zachęca do słuchania i czytania Pisma św.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, że Pismo św. jest słowem Boga skierowanym do ludzi;
- zna podział Pisma św. na Stary i Nowy Testament;
- wskazuje miejsca, w których można słuchać słowa Bożego;

- odnosi się z szacunkiem do Księgi Pisma św.
- nadaje nazwy Pismu św.;
- wskazuje sposoby odpowiedzi na słowo Boże zawarte w Biblii;
- śpiewa pieśń pt. „Niechaj z nami będzie Pan”.

TEMAT 17: W JAKI SPOSÓB SŁUCHAMY I ODPOWIADAMY BOGU NA JEGO SŁOWO? CZYTANIA I PSALM

Cele katechetyczne:

- ukazanie liturgii słowa jako dialogu Boga z człowiekiem;
- zachęta do świadomego i czynnego uczestnictwa w tym dialogu oraz bliższe poznanie trzech pierwszych elementów liturgii słowa.

Treści:

- Bóg mówi do nas poprzez czytania ze Starego i Nowego Testamentu. Odpowiadamy na Jego słowo Psalmem.

Metody dydaktyczne:

- odkrywanie obrazu; zabawa „zimno-ciepło”; praca z tekstem biblijnym; miniwykład.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; plansze z napisami: „Liturgia słowa”, „Pierwsze czytanie”, „Psalm responsoryjny”, „Drugie czytanie”; lekcjonarz.

Zadania nauczyciela religii:

- ukazuje liturgię słowa jako dialog Boga z człowiekiem;
- uczy odpowiadać na Boże słowo usłyszane w czytaniach poprzez śpiew Psalmu;
- kształtuje postawę świadomego uczestnictwa w liturgii słowa.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- podczas liturgii słowa z uwagą słucha Pana Boga;
- wymienia elementy liturgii słowa;
- odpowiada na wezwania występujące w I i II czytaniu;
- definiuje pojęcia: „psalm responsoryjny”, „lekcjonarz”, „ambona”;
- określa, skąd pochodzą czytania podczas niedzielnej Mszy św.;
- aktywnie włącza się w śpiew psalmu.

TEMAT 18: CO OZNACZA „ALLELUJA” I DLACZEGO JEST ŚPIEWANE W LITURGII SŁOWA? „ALLELUJA” – WPROWADZENIEM W EWANGELIE

Cele katechetyczne:

- pogłębienie wiadomości na temat kolejnych elementów liturgii słowa: aklamacji „Alleluja” i Ewangelii;
- przygotowanie do świadomego uczestnictwa w nich.

Treści:

- słowo „Alleluja” oznacza: chwalmy Pana, radujcie się, Pan blisko jest. Przygotowuje ono do wysłuchania słów Jezusa podczas Ewangelii. Ewangelia to najważniejsze czytanie w czasie Liturgii słowa.

Metody dydaktyczne:

- zabawa; praca z tekstem biblijnym; śpiew z gestami, pogadanka, rebus obrazkowy, miniwykład, dobieranie, zbiorowa, indywidualna.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; 2 świece; plansze napisami: „Liturgia słowa”, „czytanie I”, „psalm responsoryjny”, „czytanie II”, „Ewangelia” i „Alleluja”; obrazek lektorium (pulpitu) i lekcjonarza; magnetofon; CD z piosenką pt. „Cieszę się Alleluja”.

Zadania nauczyciela religii:

- wyjaśnia znaczenie słowa „Alleluja”;
- omawia Ewangelię jako najważniejsze z czytań podczas liturgii słowa;
- pogłębia świadomość obecności Chrystusa w liturgii słowa;
- kształtuje postawę świadomego przeżywania spotkania z Jezusem w Jego słowie.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- definiuje pojęcie „Alleluja”;
- uzasadnia, że słuchając słów Ewangelii słucha Pana Jezusa;
- ilustruje treść usłyszaną Ewangelii;
- wyraża pragnienie uważnego słuchania słów Pana Jezusa i wcielania ich w życie;
- wie, że w liturgii słowa sam Jezus Chrystus rozmawia ze zgromadzonymi w liturgii słowa i Pisma im wyjaśnia;
- tłumaczy znaczenie czynionych znaków i wypowiedzianych wezwań związanych z Ewangelią;
- śpiewa piosenkę pt.: „Cieszę się, Alleluja”.

TEMAT 19: DLACZEGO TRZEBA SŁUCHAĆ HOMILII? HOMILIA WYJAŚNIENIEM SŁOWA BOŻEGO

Cele katechetyczne:

- ukazanie homilii jako wyjaśnienia słowa Bożego;
- kształtowanie postawy uważnego słuchania homilii.

Treści:

- treści Pisma św. są niekiedy bardzo trudne do zrozumienia, dlatego konieczne jest ich wyjaśnienie. Robi to kapłan w głoszonej przez siebie homilii.

Metody dydaktyczne:

- prezentacja; pogadanka; zabawa; ćwiczenie artykulacyjne.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; plansza z napisem „homilia”; suszarka do włosów; pudełko po lekach.

Zadania nauczyciela religii:

- wyjaśnia czym jest homilia i jakie jest jej znaczenie podczas Eucharystii;
- wychowuje do uważnego słuchania homilii.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- definiuje pojęcie homilii;
- wie, że homilię może głosić ksiądz;
- wskazuje miejsce homilii w liturgii słowa;
- postanawia uważnie słuchać homilii;
- uzasadnia, dlaczego Ewangelię, jako najważniejszy tekst biblijny w liturgii słowa, należy wyjaśnić w homilii;
- umie, dzięki homilii, dostrzec potrzebę wdrażania w swoim życiu Bożych wezwań.

TEMAT 20: CO OZNACZA SŁOWO „CREDO”?**WIERZYM W BOGA I W TO WSZYSTKO, CO ON NAM OBJAWIŁ****Cele katechetyczne:**

- zapoznanie z treścią „Credo”;
- kształtowanie postawy świadomego i czynnego wyznania wiary podczas Mszy św.

Treści:

- „Credo” to kolejna (po homilii) część Liturgii słowa, w której wyznajemy naszą wiarę. Zawiera ono najważniejsze prawdy wiary.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; skojarzenia; praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; tekst opowiadania; obrazy ilustrujące wyznanie wiary.

Zadania nauczyciela religii:

- ukazuje, w jaki sposób chrześcijanie mogą wyznawać swoją wiarę;
- zapoznaje z treścią wyznania wiary;
- kształtuje postawę świadomego i czynnego wyznania wiary podczas Mszy św.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, że wyznając wiarę odpowiada Panu Bogu „tak” na Jego słowo;
- wyjaśnia znaczenie słowa „Credo”;
- ilustruje wybraną prawdę wiary;
- wskazuje miejsce wyznania wiary w liturgii Mszy św.;

- zna „Wierzę w Boga”;
- wyjaśnia, w jaki sposób uczeń Chrystusa może wyznawać swoją wiarę;
- modli się ze zrozumieniem słowami „Credo”;
- śpiewa piosenki pt. „Czy wierzysz”;
- wymienia najważniejsze prawdy wiary, które są zawarte w „Credo”.

TEMAT 21: KIEDY, PODCZAS MSZY ŚWIĘTEJ, PROSIMY BOGA O POMOC? MODLITWA WIERNYCH

Cele katechetyczne:

- ukazanie modlitwy wiernych (powszechnej) jako prośby o pomoc w ważnych sprawach dla całego świata i człowieka;
- kształtowanie umiejętności tworzenia prośb (wezwań) do modlitwy wiernych i włączania się w tę modlitwę.

Treści:

- modlitwa wiernych jest ostatnim elementem liturgii słowa. Nazywana jest także modlitwą powszechną. Przedstawiamy w niej Bogu potrzeby całego Kościoła i wszystkich ludzi na świecie.

Metody dydaktyczne:

- zadanie na dobieranie; praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; napisy do zadania na dobieranie prośb.

Zadania nauczyciela religii:

- omawia modlitwę powszechną podczas Mszy św.;
- zachęca do zwracania się do Boga z własnymi prośbami;
- kształtuje umiejętność tworzenia prośb do modlitwy wiernych i włączania się w tę modlitwę.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- zwraca się o pomoc nie tylko do ludzi, ale i do Boga;
- wskazuje miejsce modlitwy powszechnej w liturgii słowa;
- odpowiada na wezwania do modlitwy wiernych;
- wyjaśnia określenia: modlitwa wiernych, modlitwa powszechna;
- formułuje wezwania modlitwy wiernych;
- z wiarą przedstawia Panu Jezusowi intencje własne oraz innych ludzi.

TEMAT 22: SŁUCHAMY PANA BOGA I ODPOWIADAMY MU. KATECHEZA PODSUMOWUJĄCA

Cele katechetyczne:

- kształtowanie postawy słuchania słowa Bożego, zaufania Bogu i wyznawania wiary w Boga;

- utrwalenie i pogłębienie wiadomości i umiejętności uczniów związanych z realizacją działu „We Mszy św. słuchamy Pana Jezusa”.

Treści:

- Liturgia słowa następuje po obrzędach wstępnych Mszy św. Składa się z następujących części: czytania, psalm, Alleluja, Ewangelia, homilia, Wyznanie wiary, Modlitwa wiernych.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; konkurs; praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; tekst opowiadania; koperty z zestawami pytań dla grup; kartoniki z punktami; dyplomy; cukierki.

Zadania nauczyciela religii:

- utrwała wiadomości i umiejętności uczniów z zakresu działu „We Mszy św. słuchamy Pana Jezusa”;
- kształtuje postawę aktywnego słuchania słowa Bożego, zaufania Bogu i wyznawania wiary w Boga.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, w jaki sposób Bóg komunikuje się z ludźmi;
- słucha słowa Bożego z uwagą;
- uzasadnia, po co Bóg mówi do nas;
- przedstawia strukturę liturgii słowa;
- uczestniczy w mszalnym dialogu z Bogiem;
- wie, że w liturgii słowa sam Jezus Chrystus rozmawia ze zgromadzonymi;
- wyjaśnia przebieg liturgii słowa;
- recytuje odpowiedzi na wezwania z liturgii słowa;
- opisuje znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań w tej części Mszy św.

IV. Uczestniczymy w liturgii eucharystycznej

TEMAT 23: JAKĄ WARTOŚĆ MAJĄ WYRZECZENIA? NASZA TROSKA O BLIŹNICH

Cele katechetyczne:

- ukazanie podejmowanych wyrzeczeń jako wartości;
- kształtowanie postawy dzielenia się z bliźnimi darami materialnymi i duchowymi.

Treści:

- wyrzeczenia, ofiarowanie i powierzanie siebie osobom kochanym jest wartością. Razem z darem materialnym składamy Bogu duchowo w ofierze nasze życie, troski i problemy swoje i innych.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; zabawa naśladowcza: „Pakujemy prezent”; praca z tekstem biblijnym, pogadanka.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; wycięty z niebieskiej kartki „ocean obfitości” (dla każdego ucznia); CD z muzyką relaksacyjną i pieśnią pt.: „Wszystko Tobie”; plansza z napisem: „przygotowanie darów”.

Zadania nauczyciela religii:

- uczy, że podejmowane wyrzeczenia mogą mieć wielką wartość;
- wychowuje do dzielenia się z bliźnimi darami materialnymi i duchowymi.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- podejmuje drobne wyrzeczenia;
- wie, że Bogu może składać w ofierze swe życie: swoje radości, smutki, wyrzeczenia, cierpienia;
- określa w jakich sytuacjach i w jaki sposób może pomóc potrzebującym.
- podaje przykłady z życia ofiarowania siebie innym;
- uzasadnia potrzebę składania darów duchowych i materialnych;
- argumentuje, że wyrzeczenia czynione z miłości mają wielką wartość;
- śpiewa pieśń pt.: „Wszystko Tobie”.

TEMAT 24: CO MOŻEMY OFIAROWAĆ BOGU NA MSZY ŚWIĘTEJ? PRZYGOTOWANIE DARÓW

Cele katechetyczne:

- wyjaśnienie religijnego znaczenia darów chleba i wina;
- kształtowanie postaw: ofiarowania i miłości.

Treści:

- podczas Mszy św. składa się na ołtarzu chleb i wino, które przemieniają się w Ciało i Krew Chrystusa. Chleb i wino są owocem pracy ludzkich rąk i znakiem codziennego wysiłku. Poprzez składanie darów człowiek wyraża swoją miłość do bliźnich i całej wspólnoty oraz troskę o potrzeby materialne Kościoła.

Metody dydaktyczne:

- rozsypanka literowa; zabawa ruchowo-naśladowcza; podróż w wyobraźni; inscenizacja – procesja; praca z tekstem biblijnym; pokaz.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; rozsypanka literowa; plansze z napisami: „Święto Przaśników”, „Pascha”, „Wieczernik”, „Przygotowanie darów”, „Liturgia eucharystyczna”; ilustracje: stół, obrus; naczynia liturgiczne: kielich, patena, puszka, ampułki i bielizna kielichowa: korporał, puryfikaterz, palka; odtwarzacz; CD z pieśnią pt.: „Pan Wieczernik przygotował”; rzutnik lub tablica interaktywna.

Zadania nauczyciela religii:

- omawia dary chleba i wina i ukazuje ich religijne znaczenie;
- kształtuje postawę ofiarowania i miłości.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, że ołtarz jest miejscem składania darów i sprawowania Najświętszej Ofiary;
- wymienia podstawowe dary przynoszone do ołtarza;
- wyjaśnia religijne znaczenie darów chleba i wina.
- uzasadnia potrzebę ofiarowania siebie samego Bogu podczas procesji z darami;
- wymienia nazwy naczyń liturgicznych służących do sprawowania Mszy św.;
- śpiewa pieśń pt.: „Pan Wieczernik przygotował”.

TEMAT 25: O CZYM PRZYPOMINA NAM PREFACJA I HYMN „ŚWIĘTY...”? WIELBIMY BOGA ZA JEGO WIELKIE DZIEŁA

Cele katechetyczne:

- zapoznanie z prefacją i aklamacją „Święty...”;
- zachęta do czynnego udziału w tych elementach Mszy św. oraz pogłębianie postawy wdzięczności wobec Boga.

Treści:

- W prefacji wspominamy wielkie dzieła Boga w historii zbawienia, a w hymnie „Święty...” uwielbiamy Go za nie.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z tekstem; prawda-fałsz.

Środki dydaktyczne:

- chmurki wycięte z papieru; kartki z tekstami prefacji do pracy w grupach; CD z piosenką Magdy Anioł pt. „Za zu, za zi”.

Zadania nauczyciela religii:

- omawia prefację i aklamację „Święty...”;
- wychowuje do czynnego udziału w tych elementach Mszy św.;
- kształtuje i pogłębia postawę wdzięczności wobec Boga.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- na podstawie tekstu prefacji, wyjaśnia, za co mamy dziękować Bogu;
- wskazuje modlitwę we Mszy św., podczas której w sposób szczególny dziękuje się Bogu za Jego dzieła;
- recytuje aklamację: „Święty...”;
- wyjaśnia, czym jest prefacja;
- rozumie, że swoje dziękczynienie i uwielbienie Ojca powinien łączyć ze świętymi w niebie.

**TEMAT 26: ŚWIADKAMI JAKICH WYDARZEŃ JESTEŚMY
PODZAS MSZY ŚWIĘTEJ?
OSTATNIA WIECZERZA ORAZ
ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE PANA JEZUSA**

Cele katechetyczne:

- uświadomienie dzieciom, że podczas Mszy św. nie tylko wspomina się, ale i uobecnia wydarzenia Ostatniej Wieczerzy oraz Śmierci i Zmartwychwstanie Pana Jezusa;
- pogłębianie postawy wdzięczności za Jezusową Ofiarę.

Treści:

- podczas Mszy św. uobecniają się wydarzenia Ostatniej Wieczerzy oraz Śmierci i Zmartwychwstanie Pana Jezusa: Pan Jezus przemienia chleb w swoje Ciało, a wino w swoją Krew oraz umiera i zmartwychwstaje dla naszego zbawienia. Uczestnicząc w Eucharystii jesteśmy świadkami tych wydarzeń.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z tekstem biblijnym; praca z obrazem; prezentacja multimedialna.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; opowiadanie; ilustracje przedstawiające: wiernych podczas momentu przeistoczenia, uniesioną w górę hostię, kielich; napisy ze słowami konsekracji; CD z piosenką Magdy Anioł pt. „Kiedyś wino i chleb”.

Zadania nauczyciela religii:

- uczy, że Msza św. jest uobecnieniem wydarzeń Ostatniej Wieczerzy oraz Śmierci i Zmartwychwstania Pana Jezusa;
- uświadamia uczniom, że uczestnicząc we Mszy św. jesteśmy świadkami tych wydarzeń;
- pogłębia postawę wdzięczności za Jezusową Ofiarę.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- słowem „Amen” wyznaje wiarę, że Pan Jezus obecny w Eucharystii oddaje za nas swoje życie;
- recytuje odpowiedzi wiernych w tym fragmencie liturgii eucharystycznej;

- wskazuje na przeistoczenie jako istotny moment Mszy św.
- wyjaśnia słowo „przeistoczenie”;
- uzupełnia brakujące słowa w tekstach przeistoczenia;
- opisuje właściwe zachowanie wiernych podczas przeistoczenia;
- śpiewa piosenkę pt. „Kiedyś wino i chleb”.

TEMAT 27: BEZ KOGO NIE MA MSZY ŚWIĘTEJ? KAPŁAN I JEGO ROLA PODCZAS EUCHARYSTII

Cele katechetyczne:

- zapoznanie z prawdą o konieczności udziału kapłana w sprawowaniu Eucharystii;
- kształtowanie postawy szacunku względem prezbiterów

Treści:

- w Imieniu Chrystusa kapłan sprawuje sakramenty święte. Podczas Eucharystii m. in. mocą Ducha Świętego przemienia chleb i wino w Ciało i Krew Pana Jezusa. Nikt go nie może w tym zastąpić.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; wywiad lub opowiadanie, praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; mapa Palestyny; puzzle do pracy w grupach; stuła; ilustracje (zdjęcia) wybranych szat liturgicznych kapłana.

Zadania nauczyciela religii:

- wyjaśnia znaczenie kapłana podczas Eucharystii;
- wychowuje do szacunku względem prezbiterów.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- określa rolę kapłana we Mszy św.;
- wymienia zadania kapłana;
- nazywa wybrane szaty liturgiczne;
- modli się za kapłanów;
- uzasadnia konieczność kapłana do sprawowania Eucharystii;
- okazuje szacunek prezbiterom.

TEMAT 28: UCZESTNICZYMY W LITURGII EUCHARYSTYCZNEJ. KATECHEZA PODSUMOWUJĄCA

Cele katechetyczne:

- uporządkowanie, usystematyzowanie i utrwalenie wiadomości na temat pierwszej części liturgii eucharystycznej.

Treści:

- pierwszą część liturgii eucharystycznej stanowią: przygotowanie darów, prefacja, hymn „Święty...”, przeistoczenie. Mszę św. może sprawować tylko kapłan. Do tego celu używa określonych szat i naczyń liturgicznych.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka, praca plastyczna, konkurs.

Środki dydaktyczne:

- materiały do pracy w grupach: koraliki lub kamyki, klocki, puzzle; plansze z napisami nazw elementów pierwszej części liturgii eucharystycznej.

Zadania nauczyciela religii:

- przypomina informacje dotyczące pierwszej części liturgii eucharystycznej;
- kształtuje postawę właściwego jej przeżywania.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wymienia poznane elementy liturgii eucharystycznej;
- otacza szacunkiem kapłanów, którzy w Imieniu Chrystusa sprawują Mszę św.;
- przyjmuje właściwą postawę podczas poznanych części liturgii eucharystycznej;
- pamięta, że Eucharystia jest sakramentalnym uobecnieniem ofiary Chrystusa;
- wyjaśnia znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań występujących w tej części Mszy św.;
- śpiewa pieśń pt.: „Zbliżam się w pokorze”.

V. Ucztujemyz Panem Jezusem

TEMAT 29: JAK ZWRACAMY SIĘ DO BOGA PO OFIERZE PANA JEZUSA? OJCZE NASZ

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów z kolejnymi elementami liturgii eucharystycznej: Modlitwą Pańską i modlitwą o wyzwolenie od zła;
- zachęta do ufego zwracania się do Boga.

Treści:

- dzięki ofierze Jezusa mamy otwartą drogę i dostęp do Boga, którego możemy nazywać Ojcem. Możemy do Niego mówić, przedstawiać nasze sprawy i prosić o wybawienie od zła.

Metody dydaktyczne:

- krzyżówka; pogadanka; praca plastyczna – ilustrowanie tekstu; praca z tekstem biblijnym i z tekstem Modlitwy Pańskiej.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; CD z pieśnią pt.: „Abba, Ojcze”; ilustracje przedstawiające: Pana Jezusa na modlitwie z uczniami, ołtarz oto-

czony dziećmi trzymającymi się za ręce; teksty „Ojcze nasz jakiego jeszcze nie znasz” T. Rucińskiego do pracy w grupach, kartki A3, kredki.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznaje uczniów z kolejnymi elementami liturgii eucharystycznej: Modlitwą Pańską i modlitwą o wyzwolenie od zła;
- uświadamia uczniom, że ofiara Jezusa otworzyła drogę do Boga, którego można nazywać Ojcem;
- kształtuje postawę zaufania Bogu.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- opowiada o tym, jak Pan Jezus nauczył apostołów modlitwy „Ojcze nasz”;
- wymienia prośby zawarte w Modlitwie Pańskiej;
- wie, że w czasie liturgii eucharystycznej do Boga zwracamy się „Ojcze” i prosimy Go o wyzwolenie nas od zła;
- zna znaczenie słowa „Abba” i wie, kto w ten sposób zwracał się do Boga;
- wyjaśnia znaczenie każdej z siedmiu prośb Modlitwy Pańskiej;
- świadomie modli się słowami „Ojcze nasz”;
- śpiewa pieśni pt. „Abba, Ojcze”.

TEMAT 30: CO ZROBIĆ Z POKOJEM, KÓRYM OBDARZA NAS PAN JEZUS? PRZEKAZUJEMY POKÓJ INNYM

Cele katechetyczne:

- uświadomienie uczniom, że w czasie Mszy św. przekazujemy sobie wzajemnie pokój, który daje nam Pan Jezus;
- kształtowanie postawy odpowiedzialności za zgodę i pokój w świecie.

Treści:

- Pan Jezus po zmartwychwstaniu pozdrowił Apostołów słowami „Pokój Wam”. Skierował je nie tylko do Apostołów, ale i do każdego z nas. Przekazujemy go sobie podczas Mszy św.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z tekstem biblijnym; burza mózgów; pokaz.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; ilustracje przedstawiające: Jezusa z Apostołami podczas Ostatniej Wieczerzy; zdjęcie ze spotkania papieża Jana Pawła II z Ali Agcą; dwie plansze z napisami: „Pokój budują”, „Pokój niszczą”; CD z piosenką pt.: „Ciągły niepokój na świecie”; ilustracje z gazet mówiące o: miłości, sprawiedliwości, przebaczeniu, prawdzie, modlitwie, kłamstwie, agresji, niesprawiedliwości, egoizmie, konfliktach, sakramencie pokuty, grzechu.

Zadania nauczyciela religii:

- uświadamia uczniom, że w czasie Mszy św. Jezus obdarza nas swoim pokojem;
- uczy, że pokojem otrzymanym od Jezusa trzeba się dzielić z innymi;
- wychowuje do odpowiedzialności za zgodę i pokój w świecie.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- określa prawdziwy pokój jako dar od Pana Jezusa;
- wskazuje zachowania, poprzez które może wprowadzać pokój w swoim środowisku;
- modli się o pokój na świecie.
- definiuje pojęcie „prawdziwy pokój”;
- opisuje sposoby wprowadzania pokoju w sobie i wokół siebie;
- rozumie gest przekazywania znaku pokoju w czasie Mszy św.;
- swoim postępowaniem przyczynia się do zgody i pokoju w środowisku;
- śpiewa piosenkę pt.: „Ciągły niepokój na świecie”.

TEMAT 31: CZEGO POTRZEBA, ABY GODNIE PRZYJĄĆ PANA JEZUSA W KOMUNII ŚWIĘTEJ? WIARA I ZAUFANIE

Cele katechetyczne:

- uświadomienie uczniom, że wiara jest podstawą do przyjęcia Pana Jezusa;
- kształtowanie postawy pragnienia częstego przystępowania do Komunii Świętej.

Treści:

- Pan Jezus uzdrawiając sługę setnika, chwali jego wiarę i zaufanie. Wzywa nas w ten sposób do wiary równie wielkiej i głębokiej, jak wiara setnika. Wiara jest warunkiem koniecznym do godnego przyjęcia Pana Jezusa w Komunii Świętej.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie, pokaz, pogadanka, praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- tekst opowiadania; Pismo św.; świeca; ilustracje przedstawiające: chrzest święty, kapłana unoszącego hostię, konfesjonał; papierowe „serce z lekko uchylonymi drzwiami”; chmurka z napisem: „Panie Jezu, bardzo tęsknię za Tobą”; CD z piosnką pt.: „Pan Jezus już się zbliża”.

Zadania nauczyciela religii:

- uczy, że postawa wiary jest konieczna, aby godnie przyjmować Jezusa w Komunii Świętej;
- zapoznaje uczniów z zagadnieniem postu eucharystycznego;
- budzi pragnienie częstego przyjmowania Jezusa w Komunii Świętej.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- podaje, w jaki sposób przygotować się na przyjęcie Pana Jezusa w Komunii Świętej;
- na podstawie perykopy biblijnej opowiada historię setnika i jego sługi;
- modli się słowami „Panie, nie jestem godzien”.
- wyjaśnia, dlaczego Pan Jezus pochwalił setnika;
- wie, że wiara jest warunkiem niezbędnym do godnego przyjęcia Pana Jezusa;
- definiuje pojęcie „post eucharystyczny”;
- wyraża modlitwą pragnienie godnego przyjęcia Komunii Świętej;
- śpiewa pieśń pt.: „Pan Jezus już się zbliża”.

**TEMAT 32: CO NAM DAJE PRZYJMOWANIE KOMUNII ŚWIĘTEJ?
KOMUNIA POMOCĄ W ŻYCIU DOCZESNYM
I POKARMEM NA ŻYCIE WIECZNE****Cele katechetyczne:**

- uświadomienie uczniom, że Komunia Święta pomaga nam być lepszymi w życiu codziennym i otwiera nam bramy nieba;
- rozbudzanie pragnienia częstego przystępowania do Komunii Świętej.

Treści:

- Pan Jezus podczas Mszy św. karmiąc nas Chlebem Życia daje nam siłę do walki ze złem, umacnia w dobru i zapewnia życie wieczne.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; pogadanka; praca z tekstem biblijnym; pokaz; niedokończone zdania.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św., ilustracje przedstawiające: Ostatnią Wieczerzę, obrzęd przyjmowania Komunii Świętej; CD z pieśnią pt.: „Jezu drogi”.

Zadania nauczyciela religii:

- uczy, że przyjmowanie Jezusa w Komunii Świętej pomaga nam być lepszymi w życiu codziennym i otwiera nam bramy nieba;
- Ukazuje Komunię Świętą jako pomoc w walce ze złem;
- pogłębia pragnienie częstego przyjmowania Jezusa w Komunii Świętej.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, po czym uczniowie idący do Emaus rozpoznali Jezusa;
- wyjaśnia, jak należy zachować się przyjmując Komunię Świętą;
- wyraża modlitwą pragnienie przyjęcia Komunii Świętej;
- wymienia owoce Komunii Świętej;
- opowiada fragment Ewangelii o uczniach idących do Emaus;

- nazywa uczucia, jakie towarzyszyły uczniom zdążającym do Emaus;
- śpiewa pieśń pt.: „Jezu drogi”.

TEMAT 33: CO NALEŻY ZROBIĆ PO PRZYJĘCIU KOMUNII ŚWIĘTEJ? DZIĘKCZYNIENIE I UWIELBIENIE

Cele katechetyczne:

- uświadomienie uczniom potrzeby dziękczynienia i uwielbienia Jezusa Eucharystycznego;
- kształtowanie i pogłębianie postawy wdzięczności Panu Jezusowi za otrzymane dary.

Treści:

- Pan Jezus uzdrowił dziesięciu trędowatych. Tylko jeden z nich, Samarytanin, okazał wdzięczność za dar uzdrowienia. Człowiek po przyjęciu Komunii Świętej powinien wyrazić wdzięczność Jezusowi za otrzymany dar, uwielbiając Go.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; drama; praca z tekstem biblijnym; niedokończone zdania.

Środki dydaktyczne:

- Pismo Święte; paczka z prezentem; CD z pieśnią pt.: „Panie, dobry jak chleb”.

Zadania nauczyciela religii:

- przypomina o potrzebie wdzięczności wobec Boga i ludzi;
- ukazuje wartość dziękczynienia i uwielbienia Jezusa Eucharystycznego;
- kształtuje postawę wdzięczności Panu Jezusowi za Jego dary.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- opowiada fragment Ewangelii o dziesięciu trędowatych;
- wyjaśnia, dlaczego Pan Jezus pochwalił postawę Samarytanina;
- w modlitwie dziękuje Jezusowi za dar Komunii Świętej;
- rozumie konieczność dziękczynienia Jezusowi za wszystko, czym nas obdarza;
- wyraża pragnienie adoracji Pana Jezusa, którego przyjmie w Komunii Świętej;
- śpiewa pieśń pt.: „Panie, dobry jak chleb”.

TEMAT 34: WE MSZY ŚWIĘTEJ UCZTUJEMY Z PANEM JEZUSEM. KATECHEZA PODSUMOWUJĄCA

Cele katechetyczne:

- uporządkowanie, utrwalenie i pogłębienie wiadomości i umiejętności uczniów związanych z realizacją treści działu „We Mszy Świętej ucztujemy z Panem Jezusem”.

Treści:

- Pan Jezus zaprasza nas na Ucztę Eucharystyczną. Pragnie, aby każdy człowiek przyjmował Jego Ciało pod postacią chleba. Do tego momentu trzeba się odpowiednio przygotować i właściwie go przeżyć.

Metody dydaktyczne:

- praca z tekstem wiersza; pogadanka; konkurs.

Środki dydaktyczne:

- tekst wiersza: „O Przedziwna Hostio biała”; zestaw pytań do konkursu; plansze z napisem: grupa 1, grupa 2, grupa 3, grupa 4; brystol z narysowaną na środku hostią i kielichem; małe serduszek dla każdego ucznia; CD z pieśnią pt.: „U drzwi Twoich”; obrazki o tematyce eucharystycznej.

Zadania nauczyciela religii:

- utrwała wiedzę uczniów z zakresu omówionego działu;
- pogłębia postawę świadomego uczestnictwa w obrzędach Komunii Świętej.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wyjaśnia, co to jest Komunia Święta i post eucharystyczny;
- omawia warunki, które trzeba spełnić, aby dobrze przygotować się do przyjęcia Komunii Świętej;
- opisuje, jak należy zachować się przyjmując Komunię Świętą;
- poprzez modlitwę okazuje wdzięczność Panu Jezusowi za dar Eucharystii;
- opowiada perykopy biblijne poznane w ramach omawianego działu;
- formułuje modlitwę dziękczynną po Komunii Świętej;
- wyjaśnia, na czym polega godne i owocne uczestnictwo w Uczcie Eucharystycznej;
- śpiewa pieśń pt.: „U drzwi Twoich”.

VI. Przyjmujemy błogosławieństwo

TEMAT 35: DO CZEGO POTRZEBUJEMY BŁOGOSŁAWIEŃSTWA MSZALNEGO? BŁOGOSŁAWIEŃSTWO POMAGA BYĆ LEPSZYMI LUDŹMI I ŚWIADKAMI PANA JEZUSA

Cele katechetyczne:

- uświadomienie uczniom prawdy, że w czasie każdej Mszy św. Pan Jezus umacnia nas swoim błogosławieństwem, byśmy stawali się lepszymi ludźmi i w życiu codziennym dawali świadectwo o Nim;
- kształtowanie postawy otwartości na Boże błogosławieństwo.

Treści:

- na zakończenie Mszy św. Pan Jezus przez kapłana błogosławi swoim uczniom. W ten sposób pomaga im stawać się lepszymi ludźmi i umacnia w dawaniu o Nim świadectwa i dzieleniu się Ewangelią.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z tekstem biblijnym, pokaz.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; ilustracja przedstawiająca błogosławieństwo na zakończenie Mszy św.; kartonowe słońce i promienie; CD z pieśnią pt. „Wy jesteście na ziemi światłem mym”.

Zadania nauczyciela religii:

- wyjaśnia uczniom, czym jest błogosławieństwo;
- uczy, że błogosławieństwo, które otrzymujemy podczas Mszy św., pomaga stawać się lepszymi ludźmi i dawać świadectwo o Jezusie;
- kształtuje postawę otwartości na Boże błogosławieństwo.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- zna polecenie, które otrzymali Apostołowie od Zmartwychwstałego Pana Jezusa;
- odpowiada na słowa, które wypowiada kapłan na zakończenie Mszy św.;
- wyjaśnia, czym jest błogosławieństwo i co może zrobić chrześcijanin, aby realizować posłanie Jezusa;
- uzasadnia, dlaczego należy mówić innym o Panu Jezusie;
- wyjaśnia, w jaki sposób dawać świadectwo o Jezusie i jak dzielić się wiarą w swoim otoczeniu;
- śpiewa pieśń pt. „Wy jesteście na ziemi światłem mym”.

TEMAT 36: GDZIE MOŻEMY ŚWIADCZYĆ O PANU JEZUSIE? Z BŁOGOSŁAWIENSTWEM PANA JEZUSA IDZIEMY DO NASZYCH DOMÓW, DO SZKOŁY, NA PLACE ZABAW, BOISKA, DO PARKÓW

Cele katechetyczne:

- pogłębianie świadomości, że uczestnictwo we Mszy św. zobowiązuje nas do dawania świadectwa poprzez konkretne czyny oparte na przykazaniu miłości w codziennym życiu;
- wychowanie do odpowiedzialności za swoje apostołstwo.

Treści:

- zadaniem chrześcijanina jest dawanie świadectwa o Panu Jezusie w swoim środowisku. Uczniowie powinni to robić na miarę swoich możliwości wobec swojej najbliższej rodziny, przyjaciół, kolegów.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie, pogadanka, praca z tekstem biblijnym, test luk.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św., ilustracje z „Zeszytu ćwiczeń”; CD z piosenką pt.: „To przykazanie”.

Zadania nauczyciela religii:

- uświadamia uczniom potrzebę dawania świadectwa w codziennym życiu;
- uczy, najlepszym świadectwem o Jezusie jest postępowanie oparte na przykazaniu miłości;
- wychowuje do apostołstwa w swoim środowisku.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, że Pan Jezus posyła tych, którzy uczestniczą w Eucharystii, aby byli Jego świadkami;
- wymienia sytuacje, w których może dawać świadectwo o Jezusie;
- uzupełnia tekst podsumowujący wiedzę z katechezy;
- układa we właściwej kolejności słowa tekstu biblijnego;
- pamięta, że błogosławieństwo mszalne pomaga mu świadczyć o Panu Jezusie w codzienności;
- określa przesłanie tekstu biblijnego;
- uzasadnia, dlaczego powinien być apostołem Pana Jezusa;
- śpiewa pieśń pt. „To przykazanie”.

**TEMAT 37: JAK ŚWIADCZYĆ O PANU JEZUSIE KORZYSTAJĄC Z INTERNETU,
GIER KOMPUTEROWYCH I TELEWIZJI?
WŁAŚCIWE WYBORY**

Cele katechetyczne:

- zwrócenie uwagi uczniów na dobre i złe strony korzystania z komputera i telewizji;
- wychowywanie do właściwego korzystania z nich.

Treści:

- korzystanie z komputera i telewizji niesie ze sobą konkretne korzyści, ale i zagrożenia. Bardzo ważne jest, aby odpowiednio wybierać właściwe strony Internetowe, gry i programy telewizyjne.

Metody dydaktyczne:

- zagadki; praca z tekstem biblijnym; pogadanka; ankieta; prezentacja płyt komputerowych z grami dla dzieci.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; świeca; płyty komputerowe z grami dla dzieci, plansze z nazwami stron Internetowych dla dzieci, gazety z programami telewizyjnymi.

Zadania nauczyciela religii:

- omawia znaczenie środków przekazu dla współczesnego człowieka;

- ukazuje pozytyw i negatyw korzystania z telewizji i komputera;
- uczy, że media mogą być narzędziem dzielenia się wiarą w Jezusa;
- kształtuje postawę odpowiedzialnego korzystania z nich.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- zna dobre strony i zagrożenia płynące z korzystania z komputera i telewizji;
- wymienia kilka wartościowych programów telewizyjnych i gier komputerowych;
- zwraca się w modlitwie do Anioła Stróża o pomoc w mądrym korzystaniu z telewizji i komputera;
- opowiada o znaczeniu środków przekazu;
- wyjaśnia perykopę biblijną z J 15,14-16a;
- wybiera odpowiednią dla siebie stronę Internetową, grę, program telewizyjny.

**TEMAT 38: JAK CHRZEŚCIJANIE WYPEŁNIAJĄ MISJĘ ZLECONĄ PRZEZ JEZUSA?
DZIAŁALNOŚĆ MISYJNA KOŚCIOŁA**

Cele katechetyczne:

- uświadomienie uczniom prawdy, że Pan Jezus posyła wszystkich ludzi, by dzielili się darem wiary;
- rozwijanie wrażliwości na potrzeby bliźnich, zwłaszcza tych w krajach misyjnych.

Treści:

- Kościół z natury swojej jest misyjny. Od chrztu świętego należymy do wspólnoty Kościoła, którą Pan Jezus posyła, by dzieliła się darem wiary z innymi. Jako chrześcijanie, wspomagając misję duchowo i materialnie, dajemy świadectwo o Panu Jezusie.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; praca z tekstem biblijnym; pokaz zdjęć; pogadanka; praca plastyczna wykonana metodą wyklejanki.

Środki dydaktyczne:

- opowiadanie o życiu św. Tereski od Dzieciątka Jezus; Pismo św.; zdjęcia misjonarzy; kartki z napisami o losie dzieci w krajach misyjnych; papierowe talerze; kolorowe gazety; opakowania po słodyczach; ryż; nożyczki i klej do pracy w parach.

Zadania nauczyciela religii:

- uczy, że Pan Jezus posyła wszystkich ludzi, by dzielili się swoją wiarą;
- uwrażliwia na potrzeby bliźnich, zwłaszcza tych w krajach misyjnych.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, że Pan Bóg pragnie zbawienia wszystkich ludzi;
- opisuje zadanie, które Apostołowie otrzymali od Jezusa;
- definiuje pojęcie „misjonarz”;
- wskazuje św. Tereskę od Dzieciątka Jezus jako patronkę misji;
- modli się w intencji misji;
- opisuje życie dzieci w krajach misyjnych;
- opisuje posługę misjonarzy;
- uzasadnia, dlaczego św. Tereska od Dzieciątka Jezus jest patronką misji oraz zna jej krótki życiorys;
- poprzez pomoc materialną i duchową włącza się w misyjną działalność Kościoła;
- śpiewa piosenkę pt. „Wiele jest serc”.

**TEMAT 39: CZEGO POTRZEBUJE APOSTOŁ PANA JEZUSA?
W ŁĄCZNOŚCI Z JEZUSEM****Cele katechetyczne:**

- uświadomienie uczniom prawdy, że od przyjęcia sakramentu chrztu świętego, żyjemy w łączności z Panem Jezusem;
- kształtowanie postawy ciągłego umacniania kontaktu z Chrystusem, który jest prawdziwym krzewem winnym.

Treści:

- jako chrześcijanie, jesteśmy zjednoczeni z Chrystusem. Potrzebujemy stałego z Nim kontaktu. Staramy się ten kontakt wciąż pogłębiać.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; praca z tekstem biblijnym; pogadanka.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; opowiadanie o życiu Paulinki Walczyk; plansza z napisem „adoracja”; CD z pieśnią pt. „Jesteś, Panie winnym krzewem”.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznaje uczniów z prawdą, że chwili przyjęcia sakramentu chrztu świętego, żyjemy w łączności z Panem Jezusem;
- uświadamia potrzebę ciągłego umacniania kontaktu z Chrystusem.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- opowiada przypowieść o krzewie winnym;
- rozumie potrzebę stałego kontaktu z Panem Jezusem;
- stara się naśladować Paulinkę Walczyk;
- wie, że bez kontaktu z Panem Jezusem zaniknie w nim życie Boże;
- wskazuje sposoby rozwijania kontaktu z Panem Jezusem;
- omawia analogię krzewu winnego w odniesieniu do Kościoła;
- śpiewa pieśń pt. „Jesteś, Panie winnym krzewem”.

TEMAT 40: KTO JESZCZE MOŻE NAM BŁOGOSŁAWIĆ? NASI BLISCY

Cele katechetyczne:

- uświadomienie uczniom znaczenia i mocy błogosławieństw udzielanych nam przez bliskich w różnych sytuacjach życia codziennego;
- zachęta do przyjmowania i czynienia błogosławieństw.

Treści:

- błogosławieństwo możemy otrzymywać w różnych sytuacjach życia codziennego. Jest ono udzielane w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; scenka; pokaz; praca z tekstem biblijnym; płytanka.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; plansza z napisem: „Błogosławieństwo”; ilustracje przedstawiające przykładowe sytuacje, w których można udzielać błogosławieństwa: przed wyjściem z domu, przed wycieczką, przed snem, przed operacją, przed ślubem, przed nauką; CD z piosenką pt.: „Życzymy, życzymy”.

Zadania nauczyciela religii:

- uczy, że błogosławić nam mogą nasi bliscy;
- wyjaśnia znaczenie błogosławieństw udzielanych nam przez bliskich w różnych sytuacjach życia codziennego;
- wychowuje do częstego przyjmowania i czynienia błogosławieństw.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wyjaśnia, czym jest błogosławieństwo;
- wymienia sytuacje, w których otrzymuje błogosławieństwa od rodziców, opiekunów, dziadków, kolegów...;
- zna sposób udzielania błogosławieństwa (gesty i słowa);
- błogosławi innych;
- wyjaśnia znaczenie błogosławieństw w życiu człowieka;
- śpiewa piosenkę: pt. „Życzymy, życzymy”.

TEMAT 41: CO JEST „SERCEM” EWANGELII? BŁOGOSŁAWIENSTWA PANA JEZUSA

Cele katechetyczne:

- ukazanie błogosławieństw z Kazania na Górze jako drogi do nieba;
- wychowanie do życia w duchu 8. błogosławieństw.

Treści:

- Pan Jezus w Kazaniu na Górze nauczał ludzi, jak mają żyć, by być szczęśliwymi. Droga wskazana przez Jezusa nie zawsze jest łatwa, ale prowadzi do celu, jakim jest niebo.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z tekstem biblijnym; pokaz.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; mapa Palestyny; ilustracja z Teczki katechety z kl. 2 z kat. nr 23 (Kazanie na Górze); CD z piosenką pt. „Gdy kiedyś Pan”.

Zadania nauczyciela religii:

- omawia błogosławieństwa z Kazania na Górze;
- wyjaśnia, że życie błogosławieństwami prowadzi do nieba;
- wychowuje do kierowania się w codziennym życiu błogosławieństwami Jezusa.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wskazuje na mapie Palestyny Górę Błogosławieństw;
- podaje liczbę błogosławieństw, które wygłosił Pan Jezus na Górze;
- definiuje słowo „błogosławiony”;
- dostrzega związki między błogosławieństwami Jezusa i konkretnymi sytuacjami z życia;
- wymienia przynajmniej trzy błogosławieństwa z Kazania na Górze;
- śpiewa piosenkę pt. „Gdy kiedyś Pan”.

TEMAT 42: PRZYJMUJEMY BŁOGOSŁAWIENSTWO. KATECHEZA PODSUMOWUJĄCA

Cele katechetyczne:

- powtórzenie, pogłębienie i utrwalenie wiadomości na temat błogosławieństw. Zachęta do życia nimi i dawania świadectwa wiary w Jezusa.

Treści:

- w naszym życiu przy różnych okazjach przyjmujemy błogosławieństwa i błogosławimy innych. Szczególnym błogosławieństwem jest to, które otrzymujemy na zakończenie każdej Mszy św.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z tekstem; test; technika plastyczna.

Środki dydaktyczne:

- fragment przemówienia Jana Pawła II; słowa pieśni z ostatniego działu; „kostka Błogosławieństw”; ilustracja dotycząca obrzędów zakończenia Mszy św.

Zadania nauczyciela religii:

- dokonuje powtórzenia materiału na temat błogosławieństw;
- zachęca do życia błogosławieństwami i dawania świadectwa wiry.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wyjaśnia znaczenie gestów, postaw, pozdrowień i wezwań występujących w obrzędach zakończenia Mszy św.;
- opisuje znaczenie błogosławieństw w naszym życiu;
- stara się wypełniać błogosławieństwa Pana Jezusa.
- recytuje przynajmniej trzy z Ośmiu błogosławieństw;
- śpiewa poznane w tym dziale pieśni i piosenki.

VII. Wypełniamy przykazania

TEMAT 43: CO TO JEST DEKALOG?

BOŻE PRZYKAZANIA – DROGOWSKAZY DO NIEBA

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów z Dekalogiem;
- uwrażliwianie na potrzebę wypełniania przykazań.

Treści:

- Bóg ogłosił ludziom Dekalog na górze Synaj. Przykazania Boże, to objawiona wola Boża, którą ludzie powinni wypełniać. Przykazania to życiowe drogowskazy, które prowadzą nas do nieba.

Metody dydaktyczne:

- zabawa ruchowa; pogadanka; praca z tekstem biblijnym; pokaz ilustracji.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; kilka znaków drogowych, np.: „nakaz skrętu w lewo”, „nakaz skrętu w prawo”, „stop”, „zielone światło”; ilustracja przedstawiająca Mojżesza z Dekalogiem na górze Synaj; ilustracja przedstawiająca Dekalog napisany na dwóch kamiennych tablicach.

Zadania nauczyciela religii:

- uczy, że Dekalog to objawiona wola Boża, którą ludzie powinni wypełniać;
- ukazuje Przykazania jako życiowe drogowskazy, które nas do nieba;
- zachęca do wypełniania Przykazań Bożych.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wyjaśnia znaczenie słowa „Dekalog”;

- wskazuje kiedy i gdzie zostało ogłoszone dziesięć przykazań Bożych;
- określa przykazania jako drogowskazy do nieba;
- dokonuje podziału przykazań na dwie grupy;
- uzasadnia potrzebę przestrzegania przykazań.

TEMAT 44: O CZYM MÓWI PIERWSZE PRZYKAZANIE BOŻE? NIE BĘDZIESZ MIAŁ BOGÓW CUDZYCH PRZEDE MNĄ.

Cele katechetyczne:

- zapoznanie z treścią pierwszego przykazania Bożego;
- kształtowanie postawy wiary i zaufania Panu Bogu.

Treści:

- pierwsze przykazanie Boże wzywa człowieka do wiary w Boga, do pokładania w Nim nadziei, do miłowania Go ponad wszystko i wypełniania Jego woli.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; pogadanka; praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; opowiadanie B. Ferrero; napis „Nie będziesz miał bogów cudzych przede Mną”; różne książki; pudełko; magnetofon; płyta CD z muzyką refleksyjną; tekst wiersza.

Zadania nauczyciela religii:

- uczy, że pierwsze przykazanie Boże wzywa człowieka do wiary w Boga i do miłowania Go ponad wszystko oraz wypełniania Jego woli;
- kształtuje postawę wiary i zaufania Panu Bogu.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- recytuje pierwsze przykazanie Boże;
- opowiada, dlaczego należy kochać Boga i oddawać Mu cześć;
- wyjaśnia, w jaki sposób może okazywać Bogu swoją wiarę;
- podaje przykłady sytuacji, w jakich coś lub ktoś może stać się ważniejszy od Pana Boga;
- uzasadnia, że Pan Bóg jest najważniejszy;
- wyjaśnia, co znaczy wierzyć i ufać Bogu.

TEMAT 45: O CZYM MÓWI DRUGIE PRZYKAZANIE BOŻE? NIE BĘDZIESZ BRAŁ IMIENIA PANA BOGA SWEGO NADAREMNO

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów z treścią drugiego przykazania;
- kształtowanie postawy czci i szacunku wobec imienia Pana Boga;
- przypomnienie o używaniu pozdrowień chrześcijańskich.

Treści:

- drugie przykazanie wzywa nas do szanowania imienia Pana Boga. Wskazuje na konieczność szanowania miejsc poświęconych Bogu i rzeczy świętych oraz używania pozdrowień chrześcijańskich.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; pogadanka; praca z tekstem biblijnym; rozsypanka wyrazowa; pokaz.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; tekst opowiadania; ilustracja z klasy I przedstawiająca dzieci i dorosłych używających w różnych okolicznościach pozdrowień chrześcijańskich; różaniec, modlitewnik, medalik; CD z piosenką pt.: „Imię Pana jest twierdzą”; ilustracje przedstawiające: kościół, cmentarz.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznaje uczniów z treścią drugiego przykazania;
- uczy czci i szacunku wobec imienia Pana Boga;
- wychowuje do szanowania miejsc poświęconych Bogu i rzeczy świętych oraz używania pozdrowień chrześcijańskich

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- recytuje drugie przykazanie;
- z szacunkiem wymawia imię Pana Boga;
- wymienia miejsca święte i imiona święte;
- postępuje się pozdrowieniami chrześcijańskimi;
- uzasadnia, dlaczego należy się szacunek rzeczom i miejscom poświęconym;
- wyraża szacunek wobec imion świętych;
- zachowuje właściwą postawę w miejscach świętych;
- śpiewa piosenkę pt.: „Imię Pana jest twierdzą”.

**TEMAT 46: O CZYM MÓWI TRZECIE PRZYKAZANIE BOŻE?
PAMIĘTAJ, ABYŚ DZIEŃ ŚWIĘTY ŚWIĘCIŁ.****Cele katechetyczne:**

- zapoznanie uczniów z treścią trzeciego przykazania Bożego;
- wychowanie do świętowania dnia Pańskiego.

Treści:

- w trzecim przykazaniu Pan Bóg przypomina człowiekowi, że niedziela i inne święta nakazane to dni, w których mamy spotykać się z Panem Jezusem i z Bogiem Ojcem na Mszy św. Niedzielę powinniśmy spędzać z Panem Jezusem i rodziną oraz przeznaczyć ją na odpoczynek.

Metody dydaktyczne:

- labirynt; pogadanka; pokaz.

Środki dydaktyczne:

- plansza z napisem: „Pamiętaj, abyś dzień święty święcił”; kartoniki z napisami: pranie, zakupy, sprząatanie, prasowanie, udział we Mszy św., modlitwa, odpoczynek, spotkanie w gronie najbliższych; CD z piosenką pt.: „Oto jest dzień”.

Zadania nauczyciela religii:

- wyjaśnia przesłanie trzeciego przykazania Bożego;
- uczy, że niedziela i inne święta nakazane to dni, w których mamy spotykać się z Panem Jezusem na Mszy św.;
- wychowuje do szanowania miejsc poświęconych Bogu i rzeczy świętych oraz używania pozdrowień chrześcijańskich

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wskazuje różnicę pomiędzy niedzielą, a pozostałymi dniami tygodnia;
- recytuje trzecie przykazanie;
- uzasadnia, dlaczego niedziela jest najważniejszym dniem dla chrześcijan;
- omawia sposoby świętowania Dnia Pańskiego i świąt nakazanych;
- wymienia święta nakazane;
- wymienia sytuacje, gdy człowiek wypełnia trzecie przykazanie Boże;
- potrafi dobrze zaplanować sobie niedzielę tak, aby oddać cześć Panu Bogu;
- śpiewa piosenkę pt.: „Oto jest dzień”.

TEMAT 47: O CZYM MÓWI CZWARTE PRZYKAZANIE BOŻE? CZCIJ OJCA SWEGO I MATKĘ SWOJĄ

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów z treścią czwartego przykazania Bożego;
- kształtowanie postawy szacunku i wdzięczności wobec rodziców.

Treści:

- w czwartym przykazaniu Pan Bóg nakazuje nam kochać i czcić rodziców. Przypomina także, że powinniśmy szanować i okazywać wdzięczność swoim opiekunom, nauczycielom i ludziom starszym.

Metody dydaktyczne:

- słoneczko; pogadanka; praca z tekstem biblijnym; pokaz.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; małe karteczki samoprzylepne; ilustracje przedstawiające: rodzinę i Świętą Rodzinę; teksty niedokończonych krótkich historyjek opisujących zachowanie dzieci w stosunku do dorosłych; CD z muzyką refleksyjną.

Zadania nauczyciela religii:

- omawia konieczność szacunku wobec rodziców w kontekście czwartego przykazania Bożego;
- wyjaśnia, że powinniśmy szanować i okazywać wdzięczność swoim opiekunom, nauczycielom i ludziom starszym;
- wychowuje do szacunku i wdzięczności wobec rodziców.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- recytuje czwarte przykazanie Boże;
- wymienia niektóre obowiązki dziecka wobec rodziców;
- uzasadnia, dlaczego dziecko powinno kochać rodziców, szanować nauczycieli;
- podaje przykłady, w jaki sposób można okazać miłość i posłuszeństwo rodzicom oraz szacunek nauczycielom i ludziom starszym;
- dostrzega związek między treścią czwartego przykazania i swoją relacją z rodzicami, opiekunami i nauczycielami;
- okazuje miłość i wyraża wdzięczność rodzicom, a szacunek nauczycielom i starszym ludziom;
- śpiewa piosenkę pt.: „Gdy Pan Jezus był malutki”.

**TEMAT 48: O CZYM MÓWI PIĄTE PRZYKAZANIE BOŻE?
NIE ZABIJAJ****Cele katechetyczne:**

- zapoznanie uczniów z treścią i znaczeniem piątego przykazania Bożego;
- kształtowanie postawy szacunku i dbałości o życie i zdrowie.

Treści:

- każde życie jest darem Boga. Życie i zdrowie powinniśmy cenić, szanować i troszczyć się o nie.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z ilustracjami; praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; plansza z piątym przykazaniem; ilustracje i napisy z nazwami różnych rzeczy, które dał nam Bóg i wymyślił człowiek; CD z piosenką pt.: „Czy wy wiecie, że jesteście świętynią”.

Zadania nauczyciela religii:

- omawia treść i znaczenie piątego przykazania Bożego;
- uczy szacunku i dbałości o życie i zdrowie.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- recytuje piąte przykazanie;
- wie, że życie jest darem, który otrzymaliśmy od Pana Boga;
- uzasadnia, dlaczego powinien troszczyć się o życie i zdrowie swoje i bliźnich;

- dostrzega wartość ludzkiego życia;
- troszczy się o zdrowie własne i innych;
- śpiewa piosenkę pt.: „Czy wy wiecie, że jesteście świątynią”.

TEMAT 49: O CZYM MÓWIĄ KOLEJNE PRZYKAZANIA BOŻE? NIE CUDZOŁÓŻ. NIE POŻĄDAJ ŻONY BLIŻNIEGO SWEGO

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów z treścią i znaczeniem szóstego i dziewiątego przykazania Bożego;
- kształtowanie postawy odpowiedzialności za swoje relacje z innymi ludźmi.

Treści:

- w szóstym przykazaniu Pan Bóg nakazuje skromność i wstydlivość w myślach, słowach i uczynkach. W dziewiątym przykazaniu Pan Bóg nakazuje mieć czyste pragnienia wobec ludzi.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; pogadanka; praca z tekstem biblijnym.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; tekst opowiadania; napisy: „Nie cudzołóż”, „Nie pożądaj żony bliźniego swego”, CD z piosenką pt. „Tato”.

Zadania nauczyciela religii:

- wyjaśnia, że w szóstym przykazaniu Bóg nakazuje skromność i wstydlivość w myślach, słowach i uczynkach, a w dziewiątym Bóg nakazuje mieć czyste pragnienia wobec ludzi;
- kształtowanie postawy odpowiedzialności za swoje relacje z innymi ludźmi.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- recytuje szóste i dziewiąte przykazanie;
- definiuje pojęcia: cudzołóżyć i pożądać;
- rozumie, co znaczy troszczyć się o zachowanie czystości myśli, słów i czynów;
- wie, że „brudne” serce nie jest zdolne do prawdziwej miłości;
- wyjaśnia, że celem VI i IX przykazania jest obrona małżeństwa i rodziny;
- śpiewa piosenkę pt. „Tato”.

TEMAT 50: O CZYM MÓWI SIÓDME I DZIESIĄTE PRZYKAZANIE BOŻE? NIE KRADNIJ. NIE POŻĄDAJ ŻADNEJ RZECZY BLIŻNIEGO SWEGO

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów z treścią i znaczeniem siódmego i dziesiątego przykazania;
- kształtowanie postawy szacunku dla własności wspólnej, cudzej i swojej oraz umiejętności panowania nad własnymi zachciankami.

Treści:

- Pan Bóg nakazuje nam szanować rzeczy własne, cudze oraz pracę swoją i innych ludzi. On pragnie, aby ludzie postępowali uczciwie i panowali nad własnymi nadmiernymi pragnieniami, nie zazdrościli innym.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; praca z tekstem biblijnym, opowiadanie.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; plansze z napisami: „Nie kradnij”, „Ani żadnej rzeczy, która jego jest”, „własność wspólna”, „własność cudza”, „własność osobista”; tekst opowiadania; świeca; CD z piosenką pt.: „Dzieckiem Bożym jestem ja”.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznanie uczniów z treścią i znaczeniem siódmego i dziesiątego przykazania;
- uświadamia konieczność szacunku dla własności wspólnej, cudzej i swojej;
- kształtuje umiejętność panowania nad własnymi zachciankami.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- recytuje siódme i dziesiąte przykazanie Boże;
- wskazuje związek między siódmym a dziesiątym przykazaniem a codziennym życiem;
- odróżnia, szanuje i dba o własność wspólną, cudzą i swoją;
- okazuje radość z tego, co ma oraz z czyjegoś szczęścia;
- śpiewa piosenkę pt.: „Dzieckiem Bożym jestem ja”.

TEMAT 51: O CZYM MÓWI ÓSME PRZYKAZANIE BOŻE?**NIE MÓW FAŁSZYWEGO ŚWIADECTWA PRZECIW BLIŹNIEMU SWEMU****Cele katechetyczne:**

- zapoznanie uczniów z treścią i znaczeniem ósmego przykazania: „Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu”;
- kształtowanie postawy prawdomówności.

Treści:

- w ósmym przykazaniu Pan Bóg nakazuje mówić prawdę i dbać o dobrą opinię każdego człowieka.

Metody dydaktyczne:

- praca z tekstem biblijnym; praca z tekstem bajki, opowiadanie.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; fragment bajki „Pinokio”; pacynka Pinokia; plansza z napisem: „Nie mów fałszywego świadectwa...”; kartki z opowiadaniem na temat kłamstwa; CD z piosenką pt.: „Panie, przebacz nam”.

Zadania nauczyciela religii:

- wyjaśnia, że w ósmym przykazaniu Pan Bóg nakazuje mówić prawdę i dbać o dobrą opinię każdego człowieka;
- uświadamia, jak ważne jest życie w prawdzie;
- kształtuje postawę prawdomówności.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- recytuje ósme przykazanie;
- definiuje pojęcia: prawda, kłamstwo;
- postanawia mówić prawdę i chce żyć zgodnie z przykazaniami;
- wyjaśnia, co to znaczy żyć w prawdzie;
- śpiewa piosenkę pt.: „Panie, przebacz nam”.

TEMAT 52: DO CZEGO WZYWA NAS PRZYKAZANIE MIŁOŚCI? MIŁOŚĆ BOGA I BLIŻNIEGO

Cele katechetyczne:

- przypomnienie treści i pogłębienie znaczenia dwóch przykazań miłości;
- wychowywanie do życia opartego na przykazaniach miłości Boga i bliźniego.

Treści:

- Jezus, odpowiadając na pytanie uczonego w Piśmie, które jest pierwsze z przykazań, wymienił dwa przykazania miłości. Dodał na koniec: „Na tych dwóch przykazaniach opiera się całe Prawo i Prorocy.” (Mt 22, 40) W tych przykazaniach zawarty jest Dekalog. Jezus pragnie, aby dzieci Boże kierowały się w życiu przykazaniami miłości Boga i bliźniego.

Metody dydaktyczne:

- zgadywanka; opowiadanie; praca z tekstem; recytacja z gestami; pogadanka; przyporządkowanie; ćwiczenia przedmedytacyjne.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; świeca; tablica; karteczki z cyframi rzymskimi od I do X; karty z napisami: „Pana Boga twego z całego serca swego, z całej duszy swojej i ze wszystkich sił swoich” oraz „a bliźniego swego jak siebie samego”; CD z piosenką pt.: „Jeśli Pana Boga kochać chcę”.

Zadania nauczyciela religii:

- przypomina i pogłębienie treści dwóch przykazań miłości;
- wyjaśnia, że w tych przykazaniach zawarty jest Dekalog.;
- wychowuje do życia opartego na przykazaniach miłości Boga i bliźniego.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- recytuje dwa przykazania miłości;
- wie, że są to najważniejsze przykazania;
- wyjaśnia, że Dekalog zawiera się w dwóch przykazaniach miłości;

- opisuje, na czym polega postawa miłości;
- przyporządkowuje przykazania Boże do pierwszego i drugiego przykazania miłości;
- wskazuje przykłady realizacji przykazania miłości Boga i bliźniego;
- wyjaśnia, dlaczego warto iść drogą wskazaną przez Jezusa w największym z przykazań;
- śpiewa piosenkę pt.: „Jeśli Pana Boga kochać chcę”.

TEMAT 53: JAKIMI ZASADAMI KIERUJE SIĘ WSPÓLNOTA KOŚCIOŁA? PRZYKAZANIA KOŚCIELNE

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów z treścią pięciu przykazań kościelnych;
- kształtowanie postawy posłuszeństwa Kościołowi i wzbudzenie pragnienia do wypełniania przykazań kościelnych.

Treści:

- przykazania kościelne mają pomóc ludziom świętować dni święte, rozumieć wyrzeczenia i posty oraz obchodzić właściwie różne okresy liturgiczne w ciągu roku. Przykazania kościelne przyjmuje Episkopat danego kraju dla swoich wiernych, a zatwierdza papież.

Metody dydaktyczne:

- praca z tekstem; „głuchy telefon”; pogadanka; skojarzenia; miniwykład z prezentacją multimedialną; nadanie tytułu.

Środki dydaktyczne:

- CD z piosenką pt.: „Ziarenko do ziarenka”; prezentacja multimedialna; plansza z tekstem pięciu przykazań kościelnych; ilustracje do pracy w grupach.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznaje uczniów z treścią przykazań kościelnych;
- wychowuje do posłuszeństwa Kościołowi;
- budzi pragnienie wypełniania pięciu przykazań kościelnych.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, że od chrztu należy do wspólnoty Kościoła, w której obowiązuje pięć przykazań kościelnych;
- określa cel przykazań kościelnych;
- na podstawie tekstu przykazań wyjaśnia ich znaczenie;
- zna przykazania kościelne;
- wyjaśnia sens poszczególnych przykazań kościelnych;
- odnosi wybrane przykazania do konkretnych sytuacji w życiu;
- śpiewa piosenkę pt.: „Ziarenko do ziarenka”.

TEMAT 54: WYPEŁNIAMY PRZYKAZANIA. KATECHEZA PODSUMOWUJĄCA

Cele katechetyczne:

- utrwalenie i podsumowanie wiadomości związanych z przykazaniami Bożymi i kościelnymi;
- wychowywanie do życia opartego na przykazaniach.

Treści:

- przykazania to zasady, jak żyć dobrze tu na ziemi i dostać się do nieba. Dekalog reguluje nasze relacje z Bogiem i innymi ludźmi. W dwóch przykazaniach miłości zawarte są przykazania Boże. Jezus pragnie, aby dzieci Boże kierowały się w życiu przykazaniami miłości Boga i bliźniego. W Kościele katolickim obowiązują też przykazania kościelne.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; przyporządkowanie; test.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; CD z piosenkami z powtarzanego działu; tekst z fragmentem J 13, 34-35 dla każdego ucznia.

Zadania nauczyciela religii:

- podsumowuje i utrwała wiadomości związane z przykazaniami Bożymi i kościelnymi;
- kształtuje postawę życia opartego na przykazaniach.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- recytuje Dekalog, dwa przykazania miłości, pięć przykazań kościelnych;
- wie, że dziesięć przykazań Bożych zawiera się w przykazaniach miłości Boga i bliźniego;
- wyjaśnia poszczególne przykazania;
- wskazuje przykłady przekraczania poszczególnych przykazań;
- uzasadnia, dlaczego chrześcijanin powinien wypełniać przykazania;
- śpiewa poznane piosenki.

VIII. Przyjmujemy dar miłosierdzia w sakramencie pokuty i pojednania

TEMAT 55: W JAKI SPOSÓB WRÓCIĆ DO BOGA, GDY ZGRZESZYMY? SAKRAMENT POKUTY I POJEDNANIA

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów z rodzajami grzechów i z sakramentem pokuty i pojednania, w którym Bóg te grzechy przebacza;

- kształtowanie postawy pracy nad sobą. Budzenie pragnienia pojednania z Bogiem i ludźmi.

Treści:

- Pan Jezus poprzez przypowieść o synu marnotrawnym ukazuje nam prawdę o człowieku, który przez grzech odchodzi od Boga i powraca do Niego. W sakramencie pokuty i pojednania Bóg przebacza człowiekowi wszystkie grzechy.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; pogadanka; praca z tekstem biblijnym; pokaz; plątaninka.

Środki dydaktyczne:

- tekst opowiadania; Pismo św.; ilustracje przedstawiające kolejne etapy życia syna marnotrawnego, CD z piosenką pt.: „Może daleko jesteś od Niego”.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznanie uczniów z rodzajami grzechów;
- wyjaśnianie, czym jest sakrament pokuty i pojednania, w którym Bóg przebacza grzechy;
- zachęca do podejmowania pracy nad sobą i pojednania z Bogiem i ludźmi.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wymienia najważniejsze wydarzenia z życia syna marnotrawnego;
- wyjaśnia pojęcie „sakrament pokuty i pojednania”;
- wie, że przez grzech zrywa przyjaźń z Panem Bogiem, czyli traci łaskę uświęcającą;
- wymienia przykazania, które przekroczył Jaś z opowiadania;
- porządkuje ilustrowaną historię syna marnotrawnego;
- rozróżnia grzech pierworodny, grzech ciężki, grzech lekki;
- dostrzega analogię między postawą syna marnotrawnego a swoim zachowaniem;
- śpiewa piosenkę pt.: „Może daleko jesteś od Niego”.

**TEMAT 56: JAKI JEST PIERWSZY WARUNEK SAKRAMENTU
POKUTY I POJEDNANIA?
RACHUNEK SUMIENIA**

Cele katechetyczne:

- zapoznanie uczniów z rachunkiem sumienia jako warunkiem sakramentu pokuty;
- kształtowanie umiejętności robienia rachunku sumienia.

Treści:

- rachunek sumienia jest pierwszym warunkiem koniecznym do właściwego przeżywania sakramentu pokuty i pojednania.

Przed zrobieniem rachunku sumienia należy się pomodlić i właściwie go przeżyć.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; praca z tekstem biblijnym, pokaz.

Środki dydaktyczne:

- tekst opowiadania; Pismo św.; książeczka do nabożeństwa; ilustracje przedstawiające: syna marnotrawnego, Jezusa Miłosiernego; plansza z modlitwą przed rachunkiem sumienia.

Zadania nauczyciela religii:

- czy, że pierwszym warunkiem sakramentu pokuty i pojednania jest rachunek sumienia;
- wyjaśnia, jak należy zrobić rachunek sumienia;
- uświadamia konieczność rachunku sumienia dla dobrego przeżycia sakramentu pokuty i pojednania.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- definiuje rachunek sumienia jako uważne przypomnienie sobie swojego postępowania, w szczególności grzechów popełnionych w czasie, z którego ma się spowiadać;
- określa, kiedy robi się rachunek sumienia;
- robi rachunek sumienia;
- omawia sposoby zrobienia rachunku sumienia;
- modli się o pomoc w przypomnieniu i rozpoznaniu swoich grzechów.

TEMAT 57: JAKI JEST DRUGI WARUNEK SAKRAMENTU POKUTY I POJEDNANIA?

ŻAL ZA GRZECHY

Cele katechetyczne:

- zapoznanie z prawdą, że konsekwencją właściwie przeprowadzonego rachunku sumienia jest szczerzy żal za grzechy;
- kształtowanie postawy żalu i gotowości przeproszenia za popełnione zło.

Treści:

- żal za grzechy jest istotnym elementem sakramentu pokuty i pojednania. Istnieją dwa rodzaje żalu: doskonały i niedoskonały. Św. Piotr jest przykładem osoby żałującej za grzechy z miłości do Pana Jezusa, którego obraził.

Metody dydaktyczne:

- burza mózgów; pogadanka; opowiadanie; praca z tekstem biblijnym, medytacja.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; książeczka do nabożeństwa; ilustracje przedstawiające: spotkanie Piotra z Panem Jezusem na dziedzińcu, Piotr płaczący z powodu swojego zachowania wobec Pana Jezusa.

Zadania nauczyciela religii:

- przekazuje prawdę o żalu za grzechy, jako kolejnym warunku sakramentu pokuty i pojednania;
- kształtuje postawę żalu i gotowości przeproszenia za popełnione zło.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- definiuje żal za grzechy jako smutek człowieka, który obraził Pana Boga, pragnie Go przeprosić i kochać z całego serca;
- wymienia rodzaje żalu za grzechy;
- wskazuje, w jaki sposób może wzbudzić żal za grzechy;
- wzbudza w sobie szczery akt żalu i przeprasza Pana Boga za popełnione zło;
- wyjaśnia, dlaczego należy żałować za grzechy;
- opowiada fragment Ewangelii o zaparciu się św. Piotra;
- odróżnia żal doskonały od niedoskonałego.

**TEMAT 58: JAKI JEST TRZECI WARUNEK SAKRAMENTU POKUTY I POJEDNANIA?
MOCNE POSTANOWIENIE POPRAWY****Cele katechetyczne:**

- zapoznanie z prawdą, że jeżeli człowiek szczerze żałuje za popełnione grzechy, to chce zmienić swoje postępowanie;
- wychowanie do podejmowania mocnego postanawiania poprawy z konkretnych złych zachowań.

Treści:

- postawa Jezusa wobec grzesznej kobiety z Ewangelii pokazuje, że wymaga On od człowieka poprawy życia. Ta poprawa wiąże się z sakramentem pokuty i pojednania i jest naturalnym następstwem szczerego żalu za grzechy.

Metody dydaktyczne:

- praca z wierszem; pogadanka; pokaz; praca z tekstem biblijnym; opowiadanie.

Środki dydaktyczne:

- tekst wiersza pt.: „Obiecanki cacanki” dla kilku grup; Pismo św.; ilustracja przedstawiająca Pana Jezusa i pokutującą kobietę; tekst opowiadania; CD z piosenką z repertuaru Arki Noego pt.: „Chciałem dobrze”.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznaje uczniów z mocnym postanowieniem poprawy, jako kolejnym warunkiem sakramentu pokuty i pojednania;
- budzi pragnienie poprawy i przemiany życia.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- definiuje mocne postanowienie poprawy jako szczerą i mocną wolę, aby nie grzeszyć już więcej i poprawić swe życie;

- wyjaśnia, jak ma czynić postanowienie poprawy, aby było ono skuteczne;
- wyraża szczerą wolę poprawy z popełnionych grzechów;
- opowiada o spotkaniu grzesznej kobiety z Panem Jezusem;
- podaje przykłady poprawy oraz sposoby na wytrwanie w postanowieniu poprawy;
- śpiewa piosenkę pt.: „Chciałem dobrze”.

TEMAT 59: JAKI JEST CZWARTY WARUNEK SAKRAMENTU POKUTY I POJEDNANIA? SPOWIEDŹ SZCZERA

Cele katechetyczne:

- zapoznanie z prawdą, że szczerze wyznanie grzechów Panu Jezusowi przed kapłanem jest konieczne do dobrego przeżycia sakramentu pokuty i pojednania;
- przypomnienie formuły spowiedzi;
- kształtowanie postawy odważnego i szczerego powierzenia się Panu Jezusowi w sakramencie pokuty i pojednania.

Treści:

- czwartym warunkiem sakramentu pokuty i pojednania jest spowiedź szczera. Szczerość jest konieczna do uzyskania przebaczenia za grzechy.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; praca z tekstem biblijnym; drama; pogadanka..

Środki dydaktyczne:

- tekst opowiadania; Pismo św.; rekwizyty do dramy: plecak, kamienie (lub inne ciężkie przedmioty); węgiel do szkicowania; substancja zmywająca i kawałek waty; ilustracja z wypisaną formułą spowiedzi; CD z piosenką pt.: „Już teraz we mnie kwitną Twe ogrody”; ilustracja przedstawiająca konfesjonał z zasiadającym w nim kapłanem.

Zadania nauczyciela religii:

- uczy, że szczerze wyznanie grzechów Panu Jezusowi przed kapłanem jest konieczne do dobrego przeżycia sakramentu pokuty i pojednania;
- przypomina i pogłębia znajomość formuły spowiedzi;
- wychowuje do szczerego wyznawania grzechów w sakramencie pokuty i pojednania.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- definiuje pojęcia: szczerzy, spowiedź święta, rozgrzeszenie;
- wskazuje, że miejscem spowiedzi jest konfesjonał;
- wie, komu wyznaje swoje grzechy;
- wie, że kapłana obowiązuje tajemnica spowiedzi;
- recytuje formułę spowiedzi;

- wyjaśnia, dlaczego nasze grzechy powinniśmy wyznawać wobec kapłana;
- wyjaśnia słowa z 1 J 1,9: „Jeżeli wyznajemy nasze grzechy, [Bóg] jako wierny i sprawiedliwy odpuści je nam i oczyści nas z wszelkiej nieprawości”;
- modli się o dobrą spowiedź dla siebie, swoich kolegów i koleżanek;
- śpiewa piosenkę pt.: „Już teraz we mnie kwitną Twe ogrody”.

TEMAT 60: JAKI JEST PIĄTY WARUNEK SAKRAMENTU POKUTY I POJEDNANIA? ZADOŚCUCZYNIENIE PANU BOGU I BLIŻNIEMU.

Cele katechetyczne:

- zapoznanie z piątym warunkiem sakramentu pokuty i pojednania;
- kształtowanie umiejętności szczerego wynagrodzenia Panu Bogu i bliźniemu za wyrządzone zło.

Treści:

- piątym warunkiem sakramentu pokuty i pojednania jest zadośćuczynienie Panu Bogu i bliźniemu. Postawa Zacheusza jest przykładem zadośćuczynienia.

Metody dydaktyczne:

- opowiadanie; pokaz; praca z tekstem biblijnym; podróż w wyobraźni, pogadanka.

Środki dydaktyczne:

- ilustracja przedstawiająca spotkanie Zacheusza z Panem Jezusem; Pismo św.; plansza z napisem „zadośćuczynienie”; CD z pieśnią pt.: „Bóg jest miłością”.

Zadania nauczyciela religii:

- zapoznanie z zadośćuczynieniem, jako piątym warunkiem sakramentu pokuty i pojednania;
- wychowuje do wynagradzania Panu Bogu i bliźniemu za wyrządzone zło.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wyjaśnia, że zadośćuczynić w sakramencie pokuty i pojednania to wypełnić nadaną w czasie spowiedzi pokutę i naprawić wyrządzone krzywdy;
- podaje sposoby zadośćuczynienia Panu Bogu i bliźnim;
- opowiada o spotkaniu Zacheusza z Panem Jezusem;
- zwraca się do Pana Jezusa z prośbą o pomoc w naprawieniu zła, które uczynił.
- śpiewa pieśń pt.: „Bóg jest miłością”.

TEMAT 61: PRZYJMujemy BOŻE DARY W SAKRAMENCIE POKUTY I POJEDNANIA. KATECHEZA PODSUMOWUJĄCA

Cele katechetyczne:

- uporządkowanie i utrwalenie wiedzy oraz pogłębienie umiejętności uczniów związanych z realizacją treści działu „Przyjmujemy Boże dary w sakramencie pokuty i pojednania”.

Treści:

- w sakramencie pokuty i pojednania otrzymujemy odpuszczenie grzechów. Aby dobrze ten sakrament przeżyć, należy spełnić pięć warunków sakramentu pokuty.

Metody dydaktyczne:

- pogadanka; opowiadanie; konkurs.

Środki dydaktyczne:

- plansza z pięcioma warunkami sakramentu pokuty i pojednania; pytania konkursowe; ilustracje przedstawiające: syna marnotrawnego w ramionach Ojca, Pana Jezusa przytulającego dziecko; dyplomy; CD z pieśnią pt.: „Ciągłe zaczynam od nowa”.

Zadania nauczyciela religii:

- utrwalenie i uporządkowanie wiedzy uczniów związanych z działem „Przyjmujemy Boże dary w sakramencie pokuty i pojednania”;
- wychowuje do właściwego przygotowania do sakramentu pokuty i pojednania.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wyjaśnia, czym jest przebaczenie;
- recytuje z pamięci warunki sakramentu pokuty i pojednania;
- postępuje się formułą spowiedzi;
- wymienia sposoby okazywania wdzięczności Panu Jezusowi za dar przebaczenia;
- opowiada poznane fragmenty Pisma św.;
- wyjaśnia ich przesłanie;
- wyjaśnia, co dokonuje się w sakramencie pokuty i pojednania;
- śpiewa pieśń pt.: „Ciągłe zaczynam od nowa”.

IX. Katechezy okolicznościowe

TEMAT 62: JAK ŚWIĘTOWAĆ BOŻE NARODZENIE? WYMIAR RELIGIJNY ŚWIĄT

Cele katechetyczne:

- pogłębianie prawdy, że Syn Boży stał się człowiekiem. Wdrażanie uczniów do chrześcijańskiego przeżywania uroczystości Bożego Narodzenia.

Treści:

- podstawowe wiadomości o Bożym Narodzeniu są już dzieciom znane. Zwyczaje bożonarodzeniowe mają swoje określone pochodzenie i religijny sens. Chrześcijanin nie tylko powinien je znać, ale też religijnie przeżywać uroczystość Bożego Narodzenia.

Metody dydaktyczne:

- praca z tekstem biblijnym; praca z tekstem wiersza; pogadanka; metoda działania praktycznego – uczestnictwo w klasowej wigilii; akrostychy.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; kartki z nazwami zwyczajów bożonarodzeniowych; biały obrus; świeca Caritas; opłatek; ilustracja przedstawiająca Boże Narodzenie; CD z kolędami.

Zadania nauczyciela religii:

- pogłębia i utrwala prawdę, że Boży Syn stał się człowiekiem;
- wyjaśnia pochodzenie i religijny sens zwyczajów bożonarodzeniowych;
- zachęca do religijnego przeżywania uroczystości Bożego Narodzenia.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- zna datę uroczystości Bożego Narodzenia;
- wskazuje na mapie Palestyny miejsce urodzenia Pana Jezusa;
- wymienia zwyczaje świąteczne i wyjaśnia znaczenie religijne kilku z nich;
- opowiada o wydarzeniach biblijnych będących podstawą uroczystości Bożego Narodzenia;
- składa życzenia i dzieli się opłatkiem.
- wyjaśnia znaczenie religijne poszczególnych zwyczajów i symboli świątecznych;
- wie, dlaczego narodził się Pan Jezus;
- tłumaczy znaczenie słowa „Betlejem”;
- opisuje chrześcijańskie przeżywanie Bożego Narodzenia;
- śpiewa kolędy.

TEMAT 63: DO CZEGO JESTEŚMY WEZWANI W WIELKIM POŚCIE? NAWRÓCENIE

Cele katechetyczne:

- pogłębienie wiedzy na temat Wielkiego Postu. Zachęta do właściwego przeżywania tego okresu roku liturgicznego.

Treści:

- Jezus Chrystus rozpoczął swą publiczną działalność od wezwania: „Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię!” (Mk 1, 15). Odpowiedzią człowieka na to Jezusowe wezwanie jest wejście na drogę nawrócenia. Szczególnym czasem przemiany życia jest Wielki Post.

Metody dydaktyczne:

- test luk; pogadanka; rebus; krzyżówka; burza mózgów.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; ilustracja przedstawiająca posypanie głów popiołem; plansza ze słowami: „Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię”; 40 patyczków do liczenia; CD z pieśnią pt.: „Krzyżu Chrystusa”.

Zadania nauczyciela religii:

- przypomina, że Wielki Post jest szczególnym czasem przemiany życia;
- kształtuje postawę właściwego przeżywania Wielkiego Postu.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wie, jaki dzień rozpoczyna Wielki Post;
- podaje czas trwania Wielkiego Postu;
- wymienia nazwy nabożeństw wielkopostnych oraz dni tygodnia, w których są one sprawowane;
- wymienia najważniejsze dobre uczynki;
- opisuje tematykę nabożeństw wielkopostnych;
- wskazuje sposoby realizacji najważniejszych dobrych uczynków;
- wyjaśnia, dlaczego tak ważne jest przygotowanie do Wielkanocy;
- śpiewa pieśń pt.: „Krzyżu Chrystusa”.

TEMAT 64: JAKIE WYDARZENIE W EWANGELII JEST NAJWAŻNIEJSZE? ZMARTWYCHWSTANIE PANA JEZUSA

Cele katechetyczne:

- pogłębienie wiedzy na temat zmartwychwstania Pana Jezusa;
- kształtowanie postawy radości wynikającej z faktu zmartwychwstania.

Treści:

- wydarzenia paschalne nadają rytm i stanowią centrum historii. Świątowanie zmartwychwstania było zawsze w centrum liturgii Kościoła. Jest to bowiem źródło i szczyt, z którego Ko-

ściół bierze początek i ku któremu zmierza. To „Święto świąt”. Podstawą wielkanocnej radości jest zmartwychwstanie Pana Jezusa i nadzieja, że każdy, kto w Niego wierzy – zmartwychwstanie.

Metody dydaktyczne:

- elementy dramy; praca z tekstem; pogadanka; prawda – fałsz.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; symboliczny grób (szary papier, skrzydła anioła, paschał, wiosenne kwiaty); CD z pieśnią pt.: „Otrzyjcie już łzy”; tekst wiersza; ilustracja przedstawiająca zmartwychwstałego Jezusa wychodzącego z Grobu; plansza z napisem: „Alleluja! Jezus żyje!”.

Zadania nauczyciela religii:

- przypomina, świętowanie zmartwychwstania Jezusa zawsze było i nadal jest w centrum liturgii Kościoła;
- utrwała wiedzę, iż podstawę wielkanocnej radości stanowi zmartwychwstanie Pana Jezusa i nadzieja, że każdy, kto w Niego wierzy także zmartwychwstanie;
- kształtuje postawę radości wynikającej z faktu zmartwychwstania.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- definiuje pojęcie „procesja rezurekcyjna”;
- opowiada wydarzenie poranka wielkanocnego;
- wskazuje Ewangelie jako źródło wiedzy o zmartwychwstaniu Jezusa;
- wymienia symbole Chrystusa Zmartwychwstałego;
- wyjaśnia znaczenie symboli Chrystusa Zmartwychwstałego;
- uzasadnia, dlaczego Wielkanoc to święta radości;
- śpiewa pieśń pt.: „Otrzyjcie już łzy”.

**TEMAT 65: JAKIE ŚWIĘTO PRZYPOMINA NAM O OBECNOŚCI
PANA JEZUSA W EUCHARYSTII?
BOŻE CIAŁO**

Cele katechetyczne:

- przypomnienie prawdy o obecności Pana Jezusa w Eucharystii i pogłębienie wiary w tę obecność;
- przygotowanie do udziału w uroczystości Bożego Ciała.

Treści:

- Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa to dzień, w którym oddajemy cześć Panu Jezusowi obecnemu pod postaciami chleba i wina. Tak jak podczas Ostatniej Wieczerzy Chrystus przemienił chleb i wino w swoje Ciało i Krew, tak dokonuje tego przez ręce kapłana w czasie Eucharystii. Obecność Pana Jezusa w procesji uświadamia nam, że On wędru-

je razem z nami do Ojca. Uczestnictwo w procesji jest świadectwem wiary w żywą obecność Pana Jezusa pośród nas.

Metody dydaktyczne:

- „głuchy telefon”; praca z tekstem biblijnym; elementy medytacji dotykowej; pogadanka; prezentacja multimedialna do hymnu pt. „Ciebie Boga”.

Środki dydaktyczne:

- Pismo św.; kalendarz; kilka zdjęć z uroczystości Bożego Ciała; prezentacja multimedialna do hymnu pt. „Ciebie Boga”.

Zadania nauczyciela religii:

- utrwała i pogłębia wiedzę uczniów na temat Uroczystości Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa;
- uświadamia uczniom, że obecność Pana Jezusa w procesji przypomina, że On wędruje razem z nami do Ojca;
- budzi pragnienie aktywnego uczestnictwa w uroczystości Bożego Ciała.

Przewidywane osiągnięcia ucznia:

- wskazuje w kalendarzu dzień uroczystości Bożego Ciała;
- wyjaśnia, że tego dnia odbywa się procesja z Najświętszym Sakramentem i krótko ją opisuje;
- podaje przykłady pójścia za Jezusem w życiu;
- opisuje procesję Bożego Ciała i wyjaśnia jej sens;
- zna treść hymnu pt.: „Ciebie Boga”;
- określa sposoby zaangażowania w procesję;
- wskazuje sposoby pójścia za Panem Jezusem przez życie i stara się to czynić.